

J.N. Darby

**BESCHOUWING OVER DE
BRIEF VAN JAKOBUS**

Revisie 2006

INHOUD

INLEIDING.....	3
HOOFDSTUK 1.....	7
HOOFDSTUK 2.....	20
HOOFDSTUK 3.....	28
HOOFDSTUK 4.....	34
HOOFDSTUK 5.....	47

INLEIDING

De brief van Jakobus ontvouwt niet de leer der genade, hoewel de vrije, goddelijke genade daarin duidelijk erkend wordt (hoofdstuk 1:18). Wij vinden in deze brief de aard van het werk Gods *in* ons, en niet zijn werk *voor* ons. - de verlossing door het kostbaar bloed van Christus. Het is een praktische brief, de heilige gordel voor onze lendenen; hij wil, dat het praktische, uitwendige leven van de christen in overeenstemming is met zijn goddelijk, inwendig leven, en dat de wil van God een wet der vrijheid voor hem is. Hij spreekt noch van de verlossing, noch van het geloof, als het middel om de vrucht van deze volbrachte verlossing deelachtig te worden. Aangezien er reeds velen tot de belijdenis van de naam van Christus gekomen waren, dringt Jakobus er op aan, dat de oprechtheid van deze belijdenis zich door de werken zou openbaren, daar deze werken *voor anderen* het enige bewijs is van de werkzaamheid van het ware geloof in het hart; want het geloof werkt door de liefde (Gal. 5:6), d.i. in de nieuwe schepping (Gal. 6:15). Deze nieuwe schepping en haar karakter, zowel als de wijze, waarop zij zich in het tegenwoordige en zichtbare leven voor het oog der mensen vertoont, wordt door Jakobus in zijn brief voorgesteld.

Jakobus bleef te Jeruzalem, om de kudde aldaar te weiden, en wel voornamelijk het joodse gedeelte der gemeente. Wij troffen hem dikwijls aan in de geschiedenis van het evangelie, en wel als de leidsman van de joodse kudde, voordat deze van de natie afgezonderd was. In de brief aan de Hebreërs worden de christenen door de Geest van God vermaand om "uit te gaan buiten de legerplaats", d.i. om zich van de ongelovige Joden af te scheiden (Hebr. 13:10-13). Maar toen Jakobus zijn brief schreef, waren zij nog niet afgezonderd; de christenen brachten nog altijd offeranden naar de wet. Er

was zelfs een grote schare van priesters aan het geloof gehoorzaam (Hand. 6:7). Het mag ons moeilijk vallen dit te geloven, maar het is in de Schrift duidelijk bewezen; ook waren zij allen ijveraars voor de wet.

Zien wij, wat ons omtrent Jakobus in de Handelingen van de Apostelen wordt meegedeeld. Uit de brief aan de Galaten (hst. 1:19) weten wij, dat Paulus hem reeds in Jeruzalem ontmoet heeft, toen deze nog geen van de andere apostelen, behalve Petrus, had gezien. Voor de eerste maal treffen wij hem dan aan in Handelingen 15, waar hij in de vergadering van de apostelen en ouderlingen die plaats vond om te beslissen of de gelovigen uit de volken, al of niet, aan de wet van Mozes onderworpen moesten zijn, het voorzitterschap - als ik dit zo noemen mag - bekleedde. Zijn uitspraak was beslissend, hoewel Petrus en Paulus, en al de overige apostelen - behalve Jakobus, de broeder van Johannes, die door Herodes ter dood gebracht was - aanwezig waren. Hierdoor werd de uitspraak van de apostelen en ouderlingen een getuigenis van de joodse vergadering. God liet niet toe dat de kwestie in Antiochië door Paulus en Barnabas werd beslist. Een dergelijke beslissing zou aan de strijd geen einde gemaakt hebben, maar veeleer twee kampen hebben doen ontstaan. Zodra toch de christenen uit de Joden en de vergadering te Jeruzalem de gelovigen uit de volken van de wet vrij lieten, kon niemand zich tegen hun vrijlating verzetten. Het was daarom geen zaak, welke de apostelen door hun apostolisch gezag konden beslissen, hoewel zij de beslissing door hun apostolisch gezag bekrachtigden. Eerst had er veel woordenstrijd in die samenkomst plaats, maar daarna kwamen de apostelen en de ouderlingen en de hele vergadering tot een eenstemmig besluit. Het Jodendom onthief de gelovigen uit de volken van het joodse juk; en het was Jakobus, die de beraadslaging tot een goed einde bracht met de woorden: *"Daarom ben ik van oordeel, dat men hen die zich uit de volken tot God bekeren, niet in moeilijkheden moet brengen"* (Hand. 15:19). Het is niet zeker, of Jakobus een apostel was; vermoedelijk was hij het

niet. Hij stond aan het hoofd van de gemeente te Jeruzalem. Daarom zegt Petrus, nadat hij door de engel van de Heer uit de gevangenis bevrijd was, tot hen, die vergaderd waren om voor hem te bidden: *"Bericht dit aan Jakobus en de broeders"* (Hand. 12:17). En in Galaten 2:12 zegt Paulus over het gedrag van Petrus te Antiochië: *"Want voordat sommigen uit de kring van Jakobus gekomen waren, at hij met de heidenen aan een tafel, maar toen zij kwamen, trok hij zich terug en zonderde zich af uit vrees voor de besnedenen"*. Wij zien hieruit, hoe Jakobus in de gedachte van christenen, zelfs van Petrus, hoewel deze een apostel was, verbonden is met de joodse begrippen, waardoor de harten van de christenen uit de Joden, vooral van die te Jeruzalem, beheerst werden. Verder lezen wij in Handelingen 21:18, toen Paulus voor de laatste keer naar Jeruzalem opging: *"En de volgende dag ging Paulus met ons Jakobus bezoeken, en alle oudsten waren daarbij aanwezig"*. Klaarblijkelijk stond Jakobus aan het hoofd van de gemeente te Jeruzalem, en waren in hem de joodse beginselen verpersoonlijkt, welke in de gemeente te Jeruzalem gehuldigd, en welke door God in zijn grote lankmoedigheid gedragen werden. Deze joodse christenen geloofden in Jezus, en "braken het brood in de huizen", maar waren allen ijveraars voor de wet. Zij brachten offeranden in de tempel, en haalden ook Paulus over om dit te doen (Hand. 21). Zij waren nog niet van het volk gescheiden. Hoewel dit alles in de brief aan de Hebreeën veroordeeld wordt, zo hield het toch stand tot de laatste dagen van het Jodendom.

In de brief van Jakobus vinden wij deze beginselen terug. Hij geeft ons een trouw beeld van de toestand van de Joden-Christenen, terwijl Jakobus zelf de vertegenwoordiger en verpersoonlijking van dit systeem was. Zolang God dit wilde, kon zijn Geest er in werken. De geschiedenis zegt ons, dat Jakobus door de Joden, onder wie hij de naam van de "rechtvaardige" droeg, is gedood, en de joodse geschiedschrijver Jozefus beweert, dat Jeruzalem om deze euveldaad is verwoest geworden. Na de verwoesting van Jeruzalem verdween dit systeem; en wij kunnen wel aannemen,

dat de ware christenen aan de vermaningen van de brief aan de Hebreëen gehoor gegeven hebben. Er bleven slechts een of twee kleine sekten over, die het Jodendom geheel aanhingen, en daarom spoedig verdwenen. Men noemde ze Nazareners en Ebionieten. Maar wij behoeven ons daarmee hier niet verder bezig te houden.

Dit standpunt van Jakobus en de toestand van de gemeente te Jeruzalem, van de uiterlijk met de ongelovige Joden verbonden christenen, die echter het brood braken en afzonderlijk hun eredienst hielden, vergemakkelijkt het verstaan van deze brief. Zijn goddelijke ingeving is buiten kwestie. De goedheid van God heeft ons met alle vormen, welke het christendom had aangenomen, willen bekend maken; daarom naast de anderen, ook deze eerste joodse vorm, in een tijd, toen de christenen nog niet van het joodse volk gescheiden waren. Wij vinden daarom in deze brief noch de verborgenheden van Gods raadsbesluiten, zoals in de geschriften van Paulus, noch de verlossing, zoals wij die in sommige brieven van Petrus aantreffen, noch ook het goddelijke leven van de Zoon Gods - in Hem en dan in ons - zoals ons dit in de geschriften van de apostel Johannes wordt ontvouwd. Het onderwerp van de brief van Jakobus is het praktische leven van de armen van de kudde, die nog altijd de synagoge, waar er een was, bezochten, benevens de strafredenen tegen de ongelovige rijken, die de armen onderdrukten en de naam van de Heer lasterden.

HOOFDSTUK 1

Deze brief is geschreven aan de twaalf stammen. Het volk wordt nog niet beschouwd als onherroepelijk door God verworpen. Jakobus schrijft aan hen, die in de verstrooiing zijn, namelijk aan de Israëlieten, die overal onder de volken verstrooid zijn. Het geloof erkent het gehele volk, zoals Elia (1 Kon. 18:31) en Paulus (Hand. 21:7) deden; het erkent het volk, totdat het oordeel Gods volvoerd was. Willen wij Gods besluiten, zijn wil, zijn gemeente, de heerlijkheid van Christus, ons standpunt *in* Christus en onze verheerlijking *met* Christus leren kennen, dan moeten wij de geschriften van Paulus lezen. In de brief van Jakobus aanschouwen wij de lankmoedigheid van God jegens zijn oud volk, hoewel de vermaning tot hen komt: "*Ziet, de Rechter staat voor de deur*" (hst. 5:9). Hij onderscheidt ongetwijfeld de gelovigen van het overige deel van het volk (hst. 2:1), hoewel zij nog niet van het volk afgezonderd waren; maar hun voorrechten worden niet beschreven. Zij konden die onmogelijk in gemeenschap met de ongelovige Joden genieten; maar wel konden zij in hun midden het christelijk leven vertonen; en daarvan spreekt Jakobus. Hij noemt zich geen apostel; maar hij was – niet als een aangestelde ouderling, maar door zijn persoonlijke invloed - het hoofd van de van het Jodendom nog niet gescheiden christenen. Hij houdt zich steeds met de christenen bezig en met de wandel, die hun in het midden van het volk betaamt. Petrus, die aan een deel van de verstrooide Joden schrijft, spreekt niet van het volk; hij noemt *de gelovigen* het volk, en spreekt van hen als van diegenen, die zich te midden van de heidenen bevinden (1 Petr. 2:10-11). De wandel wordt door Jakobus beschreven in bewoordingen, die zelden verder gaan dan hetgeen een gelovige uit het oude verbond betaamde. Men bemerkt, dat hij aan christenen denkt, maar wel aan hen, die op

de onderste trede van de ladder staan, welke tot in de hemel reikt. En aangezien wij ons op aarde bevinden is deze brief heel nuttig om ons de weg te tonen en de geest, door welke onze wandel moet gekenmerkt zijn, hoe groot ook onze hemelse voorrechten zijn mogen. Is het licht voor onze harten in de hemel, dan moeten wij een lamp voor onze voeten niet gering achten; en dit te meer, omdat wij ons in het midden bevinden van hen die zich christenen noemen. De oprechtheid van een christelijke belijdenis wordt in deze brief getoetst.

Wat ook de gemeenschap van de gelovigen met het volk mocht zijn, de schrijver van deze brief vooronderstelt toch de aanwezigheid van het geloof in hen, tot wie hij zich wendt - van een geloof, wat gevonden kon worden bij een Jood, voordat deze in Jezus geloofde (hoewel nu dit geloof in Jezus er bijgevoegd was) - van een waarachtig geloof, wat door de werking Gods in hun harten ontstaan was. Iets dergelijks vinden wij in 2 Timotheüs 1:5, waar Paulus zelf, afdalende van de hoogte van de hem door God geschonken openbaringen, het geloof van Loïs en Eunice erkent, en het geloof van Timotheüs met dat van deze vrouwen op één lijn stelt.

De brief begint met *"de verzoeken tot beproefdheid van uw geloof"* - de tucht van God tot nut van de gelovigen (vs. 2, 3, 12). Zoals wij al zeiden, waren deze gelovigen nog met het volk verbonden; maar wat Jakobus hier voor ogen heeft, is de geloofsbelijdenis en de kennis van de Heer Jezus Christus. Hij waarschuwt de gelovigen voor de geest, waarin zij, met wie zij verbonden waren, wandelden, en bestraft de laatsten. De christenen uit de Joden waren in verzoeking; zij werden vervolgd. Hetzelfde vinden wij in de brief van Petrus, die de gelovigen aanspoort om geduldig te lijden. Jakobus vermaant hen, zoals Paulus in Romeinen 5 ook doet, om de verzoeken voor louter vreugde te achten; en hij geeft daarvoor dezelfde redenen op als Paulus. De beproeving van geloof werkt volharding: de wil van de mens wordt gebroken; hij moet wachten, totdat God werkt; hij voelt, dat hij van God afhankelijk is, en in een wereld leeft, waar God alleen kan volbrengen, wat

wij begeren, namelijk de macht van satan overwinnen en tegenhouden. Wij wensen dikwijls - vaak met goede bedoelingen - dat het werk sneller vooruitgaat, dat de moeilijkheden verdwijnen, en wij van de vervolging bevrijd worden; maar Gods wil, en niet de onze, is goed en wijs. Hij doet het werk, dat op aarde gedaan wordt. De volharding is de volkomen vrucht van gehoorzaamheid. zo lezen wij ook in Kolosse 1:11: *“Met alle kracht bekrachtigd, naar de sterkte van zijn heerlijkheid, tot alle volharding en lankmoedigheid, met blijdschap”*. Men heeft alle kracht, naar de sterkte, van zijn heerlijkheid, om alles zonder mopperen, ja, met blijdschap te dulden, omdat het komt uit de hand van God. Zijn wil, en niet de onze, sterkt het hart. Wanneer Paulus in 2 Korinthe 12:12 de kentekenen van een apostel opsomt, dan noemt hij in de eerste plaats: de volharding (het woord volharding betekent in beide plaatsen: het leed met volharding verdragen). In Romeinen 5 toont ons Paulus het heerlijk gevolg van dit volharden in de verzoeken: *“Wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God. En dat niet alleen, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten dat de verdrukking volharding werkt, en de volharding beproefdheid en de beproefdheid hoop; en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde van God in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest die ons gegeven is”* (Rom. 5:2-5).

Wanneer de liefde Gods gekend en de eigen wil in ons gebroken is, dan is er vertrouwen op God voorhanden. Wij weten dan, dat alles van Hem komt, en dat Hij alles tot onze rijken zegen doet medewerken. Aldus werkt de beproeving van het geloof volharding. Maar de volharding moet een volmaakt werk hebben, anders leeft de eigen wil weer op, en in plaats van op God te steunen, vertrouwen wij weer op onszelf. Men handelt dan zonder God, en vraagt niet naar zijn wil. Men wacht niet op Hem, of tenminste komt er ongeduld of ontevredenheid in ons te voorschijn. Job onderwierp zich lange tijd, maar zijn volharding had geen volmaakt werk. Saul wachtte lang op Samuël; maar hij bleef niet rustig, totdat Samuël kwam, en

daarom verloor hij het koninkrijk. Hij wachtte niet op de Heer in het bewustzijn, dat hij zonder God en met zijn eigen wil niets kon doen. Zijn volharding had geen volmaakt werk. De verzoeking is de beproeving van de volharding. Zij is het werk van God, die door zijn genade uiterlijk voor ons en in ons werkt. Is dit werk volbracht; zijn wij God volkomen onderworpen, zodat zijn wil ons enig begeren is, dan zijn wij volmaakt en volkomen, en hebben aan niets gebrek. Niet alsof wij ten aanzien van de kennis van zijn wil niets meer te leren hebben - vers 5 bewijst het tegendeel - maar de toestand onzer ziel ten opzichte van de wil Hod en van onze verhouding tegenover God is volmaakt. God kan ons zijn wil openbaren; en die openbaring van zijn wil is onze vreugde (zie 1 Petr. 1:6-7).

Bij de Heer Jezus had de volharding haar volmaakt werk. De ellende, waardoor Hij in deze wereld heenging, voelde Hij diep, oneindig dieper dan wij. Hij kon wenen over Jeruzalem (Luk. 19:41), wenen bij het graf van Lazarus toen hij de macht van de dood over de mensen zag (Joh. 11:33-36), en de verwerping van zijn liefde was voor Hem een voortdurende oorzaak van diepe smart. Hij verweet de steden, in welke de meeste van zijn krachten geschied waren, dat zij zich niet bekeerd hadden, maar Hij is tevens volmaakt in geduld, en zegt terzelfder tijd: *“Ik prijs U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen en ze aan kleine kinderen hebt geopenbaard”* (Matth. 11:25). Hij dankt terzelfder tijd, dat Hij verwijten moet. Iets dergelijks vinden wij in Johannes 12. In beide gevallen is zijn ziel geheel aan de wil van zijn Vader onderworpen; zij opent zich met vreugde bij het zien van alles, wat door onderworpenheid wordt gewerkt.

Het ontbrak Christus nooit aan de wijsheid Gods. Bij ons is dikwijls gebrek aan wijsheid, zelfs terwijl onze wil onderworpen is, en wij de wil van God wensen te doen. Daarom volgt de belofte: *“Als nu aan iemand van u wijsheid ontbreekt, laat hij die aan God vragen, die aan allen mild en zonder verwijt geeft en zij zal hem gegeven worden”* (vs. 5). Het niet-hebben

van een eigen wil, de gehoorzaamheid en de geest van vertrouwen in afhankelijkheid van God kenmerken het nieuwe leven. In de wereld gaan wij door verdrukkingen; en in de wereld ontvouwt dit nieuwe leven zijn eigenschappen. Is evenwel dit vertrouwen niet werkzaam, dan ontvangen wij niets. God te wantrouwen is hetzelfde als Hem niet te eren. Een mens, die dit doet, is dubbelhartig; hij is aan een golf van de zee gelijk, die door de wind bewogen en op en neer geworpen wordt, Hij is ongestadig, omdat zijn hart niet in gemeenschap met God is. Hij leeft niet op zulke wijze, dat hij God kan kennen, en als gevolg daarvan is hij ongestadig in al zijn wegen (vs. 6-8).

Indien een gelovige in Gods nabijheid leeft, dan kent hij Hem en zal hij zijn wil verstaan. Hij heeft dan geen eigen wil, en zal die ook niet willen hebben; en dat niet slechts uit gehoorzaamheid, maar omdat hij meer vertrouwen stelt in de gedachten van God ten opzichte van hem dan in zijn eigen wil. Het geloof in de goedheid van God geeft moed om Gods wil te onderzoeken en die te doen. In Christus hebben wij een volmaakt en voortreffelijk voorbeeld van deze beginselen van het goddelijke leven. Toen Hij door de duivel werd verzocht, had Hij geen eigen wil. Hij deed niets, maar betuigde, dat de mens leeft bij alle woord, dat uit de mond van God uitgaat. Dat was onvoorwaardelijke en volmaakte gehoorzaamheid. De wil van God was voor Hem niet alleen het richtsnoer, maar de enige beweegreden van zijn daden. En toen de verzoeker Hem daarna aanspoorde zich van de tinne van de tempel nederwaarts te werpen, om te zien, of God zijn beloften zou gestand doen, weigerde Hij dat te doen. Hij was zeker van Gods getrouwheid, en Hij wachtte rustig op de kracht Gods, als de gelegenheid tot openbaring daarvan in de weg van gehoorzaamheid zich zou voordoen. Dit geloof en dit vertrouwen bewezen, dat zijn ziel in Gods nabijheid was, en Hij in innige gemeenschap met God leefde. In zo'n toestand is iedere ziel van de verhoring van Gods kant zeker, en daardoor is zij inwendig door de moeilijkheden en beproevingen van het

tegenwoordige leven toebereid, om te kunnen zeggen: "Welgelukzalig de man, die verzoeking verdraagt!"

De verzen 9-11 vormen als het ware een tussenzin. De nieuwe mens behoort tot de nieuwe schepping; hij is de eerste vrucht van die nieuwe schepping; maar hij bevindt zich hier beneden in een wereld, van wie de heerlijkheid als een bloem van het gras voorbij gaat. Daarom is de nederige broeder tot de gemeenschap met Christus, tot de deelneming aan zijn heerlijkheid verheven; en in deze wereld is hij, hoe gering hij ook zijn moge, een medegenoot van al de broeders. *"Heeft God niet de armen in de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben?"* (hst. 2:5). De rijken erkennen hen als broeders, en vergaderen zich met hen aan de tafel van de Heer als deelgenoten dezelfde voorrechten. Aan de andere kant kan de rijke broeder, als hij namelijk getrouw is, niet in de grootheid, de hoogmoed en de ijdelheid van de wereld wandelen, welke de Heer verworpen heeft. Hij maakt zich - zelfs Christus heeft dit gedaan - tot een broeder van de arme of geringe, die de Heer lief heeft; en zo genieten zij gezamenlijk de gemeenschap van de Geest, en hebben deel aan de heerlijkste dingen van het leven. Zij verblijden zich tezamen - de arme in zijn hoogheid, omdat Christus zich niet schaamt, hem broeder te noemen; en op deze titel beroemt zich ook de rijke veelmeer dan op alle andere titels, die hem in de wereld toekomen. Wel wordt deze titel in de wereld genegeerd en voor niets geacht, maar hij weet, dat de heerlijkheid van deze wereld voorbijgaat als een bloem van het gras, en hij verheugt zich een medegenoot te zijn van hen die door de Heer der heerlijkheid als de zijnen erkend worden. De wereld zal voorbijgaan, en het wezen van deze wereld is voor het hart van de geestelijken christen reeds nu voorbijgegaan. Wie de laagste plaats wil innemen, zal groot zijn in het koninkrijk Gods. Dit is het tegenovergestelde van de geest van nijd en afgunst, welke alles, wat boven hem staat, zoekt te vernederen. Maar het is niet de eigenliefde, maar de geest der liefde, die zich vernedert,

om met hen te wandelen, die gering zijn, maar niet gering in de ogen van God. Zo'n christen handelt, zoals Christus deed, die natuurlijk het recht had om te heersen en de eerste te zijn, maar die zichzelf vernederde, om onder ons te kunnen wonen, en die in het midden van zijn discipelen een dienstknecht was. De liefde verlangt te dienen, de eigenliefde bediend te worden.

Jakobus keert daarop tot het karakter van de nieuwe mens terug, voor wie het leven hier beneden een beproeving is. Hij is welgelukzalig, wanneer hij de verzoeking verdraagt en daarin volhardt. Dit is de normale toestand van de christen (1 Petr. 4:12). Zijn weg is in de woestijn; hier beneden moet hij volharden, straks komt de heerlijkheid - ziedaar zijn roeping. Door de genade blijft hij getrouw en volstandig te midden der verzoeking en beproevingen, en later zal hij de kroon van het leven ontvangen, welke God belooft heeft aan hen, die Hem lief hebben. Een leven zonder beproevingen is geen leven. Echter blijft het waar: alleen hij, die beproefd bevonden wordt, is gelukzalig. Het leven hier beneden is niet het beloofde leven der rust met Christus. Wij gaan door de woestijn, en zijn op reis naar deze rust. Het leven van Christus kan zich slechts in ons ontwikkelen, wanneer de blik op de kroon en op de beloofde zegeningen gericht is. Is dit leven in ons, dan moeten wij beproefd worden, opdat, enerzijds, het hart van de dingen, die ons omgeven en die de opmerkzaamheid van het vlees voortdurend tot zich trekken, losgemaakt worde, en, anderzijds, onze wil daaraan niet toegeven; opdat zo doende ons hart, de verleidingen der ijdelheid wederstaande, door de genade in de weg der heiligmaking staande blijft en in gemeenschap met God de hemelse dingen geniete. De met volharding verdragen beproevingen dragen veel bij tot dit heerlijk resultaat. Het is voor de ziel een uitnemende winst, als het hart van de ijdelheid is bevrijd. Is de wereld dor en woest voor het hart, dan wendt het zich gemakkelijk tot de fontein des levenden waters.

Doch het woord "verzoeking" heeft nog een andere betekenis. Wel is het ook dan *beproeving*; maar het is een beproeving van een geheel andere soort - een beproeving, die

van binnen komt, de begeerte; en dat is natuurlijk heel iets anders. God kan ons uiterlijk beproeven om ons te zegenen; en Hij doet dit, zoals Hij ook bij Abraham gedaan heeft; maar hij kan onmogelijk de begeerte doen ontstaan. Wanneer er geen kwestie van zonde is, maar de gehoorzaamheid en de volharding op de proef gesteld worden, dan gaat het om de toestand van de ziel, om die te onderwijzen en op te leiden; zodra er echter spraak is van het opwekken der begeerte, dan kan er onmogelijk gezegd worden, dat God verzoekt: *“Want God kan niet door het kwade verzocht worden en Hijzelf verzoekt niemand. Maar ieder wordt verzocht als hij door zijn eigen begeerte meegesleept en verlokt wordt”* (Jak. 1:13-14).

Zelfs Christus is zijn hele leven door beproefd geworden door God, en niets dan een liefelijke reuk heeft zich verspreid. Altijd volmaakt in gehoorzaamheid, heeft Hij, die gekomen was om de wil zijns Vaders te doen, geleerd, wat het zeggen wil, in deze wereld van zonde en van vijandschap tegen God, gehoorzaam te zijn. Satan wenste, dat de eigen wil bij Hem zou opkomen, maar tevergeefs. Hij werd door de Geest geleid in de woestijn om door de duivel verzocht te worden, opdat Hij die voor ons, die door de zonde onder zijn macht waren, overwinnen zou.

In Hem was geen begeerte. Hij kon wel honger hebben, en Hij heeft honger geleden. De Vaders had verklaard, dat Jezus de Zoon van God was, en daarom wilde de duivel, dat Hij de plaats van dienstknecht, die Hij in de wereld ingenomen had, zou verlaten en zijn eigen wil doen zou; hij vroeg hem om van stenen brood te maken. De duivel wilde gebruik maken van de honger, op zichzelf een zondeloze behoefte, en die bij de Heer als mens aanwezig was. Maar Jezus volhardde in zijn volmaakte gehoorzaamheid. Hij had geen andere drijfveer voor zijn daden dan de wil van zijn Vader. Hij wilde leven van elk woord, dat uit de mond van de Vader uitging, Hij werd door God beproefd door lijden, maar geen begeerte werd in Hem gevonden. Bij ons zijn verzoeken, welke uit de innerlijke mens, uit de begeerte ontstaan. Dit is geheel iets anders dan

de verzoeken, die van buiten komen, die de toestand van het hart op de proef stellen, en de eigen wil aan het licht brengen, indien wij, namelijk, aan de wil van God niet volkomen onderworpen zijn, indien andere beweegredenen dan Gods wil in onze hart aanwezig is.

Jakobus is steeds praktisch; hij gaat evenwel niet door tot op de basis van alles, wat in het hart is, zoals Paulus doet. Hij beschouwt de begeerte als de bron, waaruit de zondige daad te voorschijn komt. Paulus toont aan, dat de zonde in het vlees de basis van de begeerte is. Dit is een belangrijk verschil, dat tevens het onderscheid is tussen beide schrijvers en het doel van de Heilige Geest in de brief van Jakobus kenmerkt. Deze brief toont aan, dat de uitwendige en praktische wandel het bewijs is van het karakter van het leven, wat zijn oorsprong heeft in Gods Woord, dat door het geloof werkzaam is. Volgens Jakobus baart de begeerte - deze eerste beweging van de zondige natuur, welke het karakter van die natuur aan het licht stelt - nadat zij ontvangen heeft, de zonde; en de zonde, volwassen geworden, baart de dood. Het is de geschiedenis van de werking van de boze natuur. Jakobus houdt zich met deze werking bezig; Paulus echter met haar bron, opdat wij onszelf zouden leren kennen (Rom. 7:7, 8). In tegenstelling met deze begeerte leert Jakobus ons, dat *“Elke goede gave en elk volmaakt geschenk daalt van boven neer, van de Vader der lichten, bij Wie geen verandering is of schaduw van omkering. Naar zijn wil heeft Hij ons voortgebracht door het woord van de waarheid, opdat wij in zekere zin een eersteling van zijn schepselen zouden zijn”* (vs. 17, 18). Hij erkent, zoals ik gezegd heb, de genade als de enige en goddelijke bron van het goede, dat in ons is - in ons als diegenen, die uit God geboren zijn, en dat wel door het geloof, daar het door het woord der waarheid is geschied. Door dit woord zijn wij wedergeboren; het is een nieuw leven, door de wil van God te voorschijn geroepen. Wij behoren tot de nieuwe schepping, en zijn de eerstelingen van die nieuwe schepping. Welk een onuitsprekelijke zegen, die niet

alleen afhankelijk is van een nieuw standpunt, maar van een nieuwe natuur, welke ons bekwaam maakt om God te genieten!

Jakobus spreekt niet van de gerechtigheid door de genade, maar wel van een nieuwe natuur, die van God komt. Als nu de eigen wil gebroken en het vertrouwen op onszelf geschokt is, zo vermaant hij ons, dat wij als diegenen, die alles door de genade ontvangen, snel mogen zijn om te horen, traag om te spreken en traag tot toorn, aangezien het laatste niets anders is dan het ongeduld van de ouden mens. *“Want de toorn van een man bewerkt Gods gerechtigheid niet”* (vs. 20). De door God onderwezen mens is Hem onderworpen. Hij scheidt zich af van alle onreinheid en overvloed van boosheid; en hij ontvangt met zachtmoedigheid het ingeplante woord. De wil van het vlees is niet werkzaam in hem; ook niet de eigen wil; hij luistert naar hetgeen God zegt; hij ontvangt met zachtmoedigheid zijn woord en onderwerpt zich daaraan; en God plant dit woord in zijn hart. Niet alleen door kennis kan de ziel behouden worden, maar door de waarheid Gods, dat is zijn woord. Dit woord is het zaad van het goddelijk leven. Het woord, dat heiligt, is in ons geplant; die plant is door God te voorschijn geroepen; het is de nieuwe mens, welke de God welbehagelijke vrucht voortbrengt. Maar het is noodzakelijk, dat dit zich in het werkelijke leven openbaart, anders is het slechts schijn; men gelijkt dan op iemand, die zich in een spiegel beschouwt, en terstond vergeten is, hoe hij was, Zodra hij zich verwijderd heeft. *“Maar wie zijn blik richt op de volmaakte wet, die van de vrijheid, en daarbij blijft, niet een vergeetachtig hoorder geworden maar een dader van het werk, die zal gelukkig zijn in zijn doen”* (vs. 25).

Wij vinden hier een belangrijke uitdrukking: “de wet der vrijheid.” Als ik mijn jongen, die graag naar buiten wil gaan, zeg, dat hij thuis moet blijven, dan zal hij gehoorzamen; maar dat is niet de wet der vrijheid; hij houdt slechts zijn eigen wil in toom. Als ik evenwel tot hem zeg; "Ga maar" dan gehoorzaamt hij; maar dan is het een wet der vrijheid, omdat zijn wil en het gebod in volkomen overeenstemming met elkaar zijn. Voor

Jezus was de wil van God een wet der vrijheid. Hij kwam om de wil van God te doen; en Hij zocht niets anders. Gods wil te doen was zijn spijsze. Gelukkige toestand! In Hem was de volmaaktheid; voor ons is Hij een gezegend voorbeeld. De wet is de wet der vrijheid, indien de wandel toont, dat de wil en het hart en zijn wens in volkomen harmonie zijn met die wet. Wat ons betreft, is het de door God gegeven en in onze harten geschreven wet. Het staat met de nieuwe mens evenzo als met het hart van Jezus; hij heeft de gehoorzaamheid lief; hij heeft de wil van God lief, omdat het de wil van God is, en omdat zijn natuur (hij is de goddelijke natuur deelachtig) in overeenstemming is met de wil van God.

Maar er is iets, wat meer dan alle andere dingen openbaart, wat er in onze harten is, namelijk de tong. Wie zijn tong in toom weet te houden, die is een volmaakt man, bekwaam om zijn hele lichaam te bedwingen. Indien iemand meent godsdienstig te zijn, en zijn tong niet in toom houdt, die godsdienst is slechts schijn, en hij misleidt zijn eigen hart. De ware godsdienst openbaart zich door de liefde en door de reinheid, daar men zich onbevlekt bewaart van de wereld. Zij denkt aan anderen, aan hen, die in verdrukking zijn, die bescherming, verpleging en ondersteuning behoeven, zoals wezen en weduwen. Het echt godsdienstige en met Gods liefde vervulde hart denkt zoals God; want het is God, die medelijden met de ellende, de zwakheid en de noden werkt. Dit is het echte christelijke karakter.

Het tweede kenmerk, dat Jakobus ten opzichte van het christelijk leven geeft, is: *"zichzelf onbesmet van de wereld te bewaren"*. De wereld is verdorven; zij ligt in het boze, zij heeft de Heiland verworpen. Dat de mens uit Eden verdreven werd, omdat hij gezondigd had, is niet alles, wat er van hem te zeggen valt, hoewel dit genoegzaam was tot zijn verdoemenis. Er is nog meer. God heeft vele dingen gedaan om de mens terug te brengen. Hij heeft aan Abraham de belofte gegeven; Hij heeft Israël geroepen, om zijn volk te zijn. Hij heeft de profeten gezonden, en op het laatst zijn eniggeboren Zoon.

God zelf is in genade gekomen, maar de mens heeft Hem verworpen, van zich gestoten en van de aarde verbannen. Daarom zegt de Heer: "Nu is het oordeel der wereld." Het laatste, wat God doen kon, was zijn Zoon te zenden, en Hij heeft Hem gezonden. "Ik heb nog mijn Zoon, mijn geliefde" zei Hij, die zullen zij ontzien!" Maar nee! Zij namen Hem, en wierpen Hem buiten de wijngaard, en doodden Hem. De wereld is een wereld, die de Zoon van God verworpen heeft. Waarin vindt zij haar vreugde? In God? In Christus? O neen! In geen geval, maar in de begeerte van het vlees, in eer en aanzien en genot en rijkdom. Zij zoekt zonder God gelukkig te zijn opdat de gedachte aan Hem haar niet verontruste. Lees de geschiedenis van Kaïn. *"Toen ging Kaïn weg van het aangezicht des HEREN, en ging wonen in het land Nod, ten oosten van Eden"* (Nod betekent: vlucht). Omdat hij aan Gods genade vertwijfelde en zich niet verootmoedigen wou, zo ging hij van het aangezicht van de Heer weg. Door het oordeel Gods werd hij een vluchteling op aarde. Maar dit beviel hem niet, en daarom bouwde hij een stad, en noemde haar naar de naam van zijn zoon Henoch om zijn familie te vereeuwigen. Maar een stad zonder de genoegten van het leven zou ondragelijk geweest zijn, en daarom vergaderde hij rijkdommen voor zijn zoon Jubal. Een lid van zijn familie, Jubal, vond muziekinstrumenten uit, en een ander, Tubal-Kaïn, was een leermeester van allerlei werken in koper en ijzer (Gen. 4).

Ziedaar de wereld en haar beschaving. Heeft men God niet, dan moet men de wereld liefelijk en aantrekkelijk maken. Men zegt misschien: Wat steekt er dan voor kwaad in harpen en orgels? In het geheel geen kwaad; het kwaad zit in het menselijk hart, dat zich van deze dingen bedient, om zonder God vrolijk te zijn, om Hem te vergeten en Hem te ontgaan, om in zijn vervreemding van God zijn ellende niet te gevoelen. Maar de nieuwe, uit God geboren mens, die deel heeft aan de goddelijke natuur, kan zijn bevrediging niet vinden in de wereld; hij ontvlucht wat hem van God verwijdt. Waar het vlees zich verheugt en zijn genot vindt, daar kan het geestelijk leven dit

niet vinden. Jakobus spreekt van het verderf, maar niet op zo'n manier, alsof het éne deel van de wereld verdorven, het andere echter rein is. Het verderf is in de wereld, en de christen moet zich onbevlekt daarvan bewaren. De wereld is niet rein; zij is integendeel onrein en verdorven, zowel in haar beginselen als in elk opzicht. Wie zich met haar verenigt, zijn weg is verdorven; de vriendschap met de wereld is vijandschap tegen God, en wie een vriend van de wereld is, die is een vijand van God; daarom moeten wij ons onbevlekt van de wereld bewaren. Wij moeten wel door de wereld gaan; maar wel afgezonderd van de wereld, die ons omgeeft, zoals ook de Heer Jezus was. Wij moeten onder de mensen een brief van Christus zijn.

HOOFDSTUK 2

In dit hoofdstuk worden zij, die in de Heer Jezus Christus geloven, duidelijk van de anderen onderscheiden. Wij mogen het geloof van onze Heer Jezus Christus, de Heer der heerlijkheid, niet hebben met aanzien des persoons. Indien men de armen verachtte, dan handelde men in tegenspraak met de wet, die alle Israëlieten als voorwerpen van Gods gunst, het volk als één geheel, en ieder in het bijzonder als lid van één en dezelfde familie beschouwde. Het is ook in strijd met de geest van het christendom. Dat vereist nederigheid, noemt de armen welgelukzalig, doet ons de ware grootheid in de hemelse heerlijkheid vinden, en leert ons, dat aan de heerlijkheid daarboven het kruis hierbeneden voorafgaat. Het geloof zag deze Heer der heerlijkheid in vernedering - Hem, die geen plaats had, waar Hij zijn hoofd kon neerleggen. Bovendien, de rijken bleven over het algemeen tegenstanders van het christendom; zij lasterden "de uitnemende naam", die door de christenen aangeroepen werd, en trokken hen voor de rechtbanken. God heeft de armen naar de wereld uitverkoren, om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen, die Hem lief hebben. Hetzelfde wordt door Paulus geleerd: *"niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken"* (1 Kor. 1:26). Deze dingen - wijsheid, macht en adel - zijn de ketenen, welke de ziel aan deze wereld binden. Wel kan de genade deze ketenen verbreken, maar het gebeurt niet dikwijls. *"Het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog van een naald dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat"* (Matth. 19:24). Die banden zijn o zo sterk, hoewel bij God alle dingen mogelijk zijn.

Jakobus stelt ons het onderscheid voor tussen de heerlijkheid van de Heer en de valse heerlijkheid van de mens in deze wereld; *"want het uiterlijk van deze wereld gaat voorbij"*

(1 Kor. 7:31). Net als Petrus legt hij grote nadruk op dit punt. Indien er in de gemeente onderscheid gemaakt wordt tussen armen en rijken, dan is men een rechter geworden met boze overleggingen (vs. 4). Laten wij God danken, dat wij ten minste in de gemeente met elkaar voor de hemel en in de hemelse dingen leven kunnen, omdat daar het enige onderscheid bestaat in de mate van geestelijke gezindheid of van de geestelijke gaven, en niet in de ijdelheid van deze wereld. Belangrijk is het op te merken, dat de gemeente hier synagoge genoemd wordt, waaruit blijkt, hoezeer de gedachten van Jakobus zich in de joodse gewoonten bewogen (vs. 1-7).

Naar aanleiding van dit onderscheid, wat gemaakt wordt tussen armen en rijken, spreekt Jakobus van de wet. Indien men toch de persoon aanziet, dan doet men zonde, en wordt men door de wet overtuigd als overtreder. Over drieërlei wet spreekt Jakobus: over de wet der vrijheid, waarover wij reeds gehandeld hebben, over de koninklijke wet en over de wet in de gewone betekenis. De koninklijke wet is: *"U zult uw naaste liefhebben als uzelf"*. Die haar volbrengt, doet wèl. Hieraan wordt evenwel een zeer gewichtig beginsel toegevoegd: indien wij namelijk de gehele wet houden, maar in één gebod struikelen, dan zijn wij schuldig geworden aan alle. De reden hiervan is heel eenvoudig. Als wij door de begeerte worden verlost, dan hebben wij de wet overtreden, en wij hebben het gezag van Hem met voeten getreden, die de wet gegeven heeft. Wij kunnen echter niet aannemen, dat wij door de overtreding van één gebod elk ander gebod overtreden hebben, maar God heeft zowel dit ene gebod als alle andere geboden gegeven; en als het vlees en de met het vlees verbonden lust werkzaam is, dan hebben wij aan onze wil toegegeven en de wil van God veracht. Zijn wet is dan gebroken (vs. 8-11). Het christendom wil, dat wij spreken en handelen als diegenen, die van de macht van de zonde zijn vrijgemaakt, om in alles de wil van God te doen. Gods wil moet onze wil zijn. Hij heeft ons van het dienstjuk vrijgemaakt: wij zijn waarlijk vrijgemaakt, om in de voetstappen van Jezus te wandelen. Kostbare en heilige

vrijheid! Het is de vrijheid van een natuur, die haar vreugde en haar geluk in de wil van God en in de gehoorzaamheid aan zijn geboden vindt. Derhalve is de christen altijd vrij, om de wil van God te doen. Hij kan in de kennis van die wil opwassen en toenemen; maar wat hij van die wil erkent, kan hij volbrengen, omdat de kracht daartoe in Christus te vinden is. Heeft men zich evenwel door nalatigheid of ontrouw van God verwijderd en zijn geboden overtreden, dan wordt men door de wet der vrijheid geoordeeld (vs. 12). En deze gedachte aan het oordeel geeft Jakobus aanleiding om hieraan toe te voegen, hoe noodzakelijk het is om overeenkomstig de genade te wandelen. Wie geen barmhartigheid gedaan heeft, voor die zal het oordeel zijn zonder barmhartigheid. De Heer Jezus had reeds het grote beginsel uitgesproken, dat de zonden vergeven worden aan hem, die vergevensgezind is. Als de geest van genade niet in ons hart is zo kunnen wij geen deel hebben aan de genade, die God geopenbaard heeft aan de mensen. Zelfs in meest bijzondere omstandigheden en naar de regering Gods zal hij, die niet naar barmhartigheid handelt, strenge bestraffing van de kant van de Heer ondervinden, omdat God zijn vreugde in goedertierenheid en liefde vindt.

Verder spreekt Jakobus uitvoerig over de werken. Dit is een belangrijk gedeelte van zijn brief; niet omdat het meerdere waarde heeft dan de andere delen, maar vanwege de vele menselijk redematies over dit onderwerp. Het zo-even genoemde beginsel brengt hem vanzelf tot de werken. De liefde moet zich niet in woorden openbaren, maar in daden vertonen. Jakobus is steeds praktisch. Hij houdt zich vooral bezig met het kwaad, dat ontstaat door een belijdenis van het christendom, die zich niet vertoont in een God waardige wandel. Tevens verbindt hij in zijn onderwijzingen de twee beginselen: dat de liefde waarachtig moet zijn, en het geloof zich openbaren moet in werken, die door hetzelfde gewrocht zijn. Indien men tot een broeder of zuster, die naakt is, en gebrek heeft aan dagelijks voedsel, zou zeggen: *“Gaat heen in vrede, warmt u en verzadigt u, maar u geeft hun niet het voor het lichaam*

benodigde, wat baat het? Zo is ook het geloof, als het geen werken heeft, op zichzelf dood" (vs. 15-17). Dit is zeker niet het ware christelijk geloof. Dat geloof toch is een machtig beginsel, en het gevolg van de werking van de Heilige Geest in de ziel; het is de drijfveer van iedere werkzaamheid van het hart - een beginsel, wat ons boven de eigenliefde en boven alle lage beweegredenen van deze wereld verheft, en onze genegenheden aan Christus bindt. Christus wordt de ware drijfveer van het hart, en daar Hij in ons leeft, is Hij de bron, waaruit onze daden voortvloeien, zodat wij wandelen, zoals Hij gewandeld heeft. Ongetwijfeld kunnen wij ons nooit met Hem vergelijken, maar het beginsel van ons leven is hetzelfde, of liever Hijzelf leeft in ons. Daarom is het duidelijk, dat het ware geloof door de liefde werkt en de goede werken voortbrengt. Dit kan niet anders zijn.

Wij vinden hier evenwel nog een ander beginsel, wat in de woorden "toon mij" ligt opgesloten. Het geloof is, natuurlijkerwijze, een *verborgen* beginsel. Ik kan het geloof niet zien, zoals ik ook de wortels niet zien kan, die de planten tot groeien en vrucht dragen in staat stellen, daar zij uit de grond hun voedsel trekken, net zoals het geloof dat doet uit Christus. Zoals nu een plant zonder wortels geen vrucht kan dragen, zo kunnen er ook zonder geloof geen goede werken gedaan worden. Er zijn wel uiterlijke werken, maar die hebben geen waarde. Men kan veel geven en veel doen, zonder evenwel de ware liefde en het ware geloof te bezitten; maar een leven van liefde, dat Christus navolgt, zijn wil doet en niets anders zoekt, kan niet zonder geloof bestaan. Wie in het geloof roemt, erkent, dat het geloof alleen goed is, en wat goed is te voorschijn roept. Daarom zegt Jakobus: *"Toon mij uw geloof zonder de werken"*. Dit is natuurlijk onmogelijk. Het is duidelijk, dat het geloof of een in het hart verborgen beginsel is, of een slechts een belijdenis zonder werkelijkheid. Wij mogen echter in het laatste geval niet altijd huichelarij veronderstellen; want opvoeding en de invloed van hetgeen ons omgeeft, en de uitwendige beproevingen kunnen het geloof aan het Christendom en aan zijn

hoofdwaarheden tot een gewoonte der ziel maken. Bij zo'n geloof is er geen verbinding met Christus en geen bron van eeuwig leven. Zo iemand openbaart wel geen positief ongeloof, en eert zelfs de naam van Christus; maar dit geloof werkt niets in de ziel. Christus kan zich aan hen niet toevertrouwen (zie Joh. 2:23-25).

Zodra het ware geloof - het geloof, wat de vrucht is van de genade door de werking van de Heilige Geest - in het hart is gewerkt, ontstaat er een verlangen naar Christus in de ziel, een behoefte om Hem te bezitten en zijn stem te vernemen. Nicodemus is daarvan een voorbeeld; hij zocht Christus, en, letten wij er wel op, hij voelde gelijk, dat de wereld tegen Hem was, hij kwam tijdens de nacht. Daar nu het geloof zelf zich niet tonen kan, zo kan degene, die daarin roemt, niets antwoorden, als men tot hem zegt: "Toon mij uw geloof." Wie echter ware werken van liefde bezit, kan die niet hebben zonder het geloof, zonder dat in het hart wonende, goddelijke werktuig, waardoor een christelijk leven wordt gewerkt: geduld, reinheid en liefde, afzondering van de wereld, waarvan men in het midden leeft. Niemand beweegt zich zonder beweegreden. Het geloof, dat echt op Jezus ziet, en alles in Hem vindt, openbaart zich in een leven tot verheerlijking van God; het is het geloofsleven. Maar het komt er op aan dit geloof te *tonen*. Aan wie? Aan God? Natuurlijk niet. Het heet: "Toon mij," de mens, die niet, zoals God, in het hart kan zien. De gehele bewijsvoering van Jakobus en haar kracht en betekenis ligt in de woorden: "Toon mij." Hij spreekt derhalve niet van de vrede des gewetens van hen, die gerechtvaardigd zijn door het geloof, omdat de Heer, de dierbare en geliefde Heiland, onze zonden gedragen en zich voor onze overtredingen overgegeven heeft. In dat geval rust het geloof in het werk van Christus, dat God als voldoening voor de zonden van de gelovigen heeft aangenomen. Dit werk zal nooit zijn waarde verliezen in de ogen Gods, in het heiligdom daarboven, waar Christus is ingegaan met zijn eigen bloed, om daar voor altijd voor ons in de tegenwoordigheid Gods te verschijnen. Hij heeft zijn plaats aan Gods rechterhand

ingenomen, omdat aan het kruis, ten opzichte van onze zonden, alles overeenkomstig Gods heerlijkheid volbracht is.

Hier evenwel is spraak van ijdel en dood geloof, van de belijdenis van de naam van Christus, zonder dat Christus woont in het hart. Het geloof toont zich door de werken, door zijn vruchten. Aan de vruchten ziet men, dat de boom leeft, dat er een wortel is, die zijn sappen uit Christus trekt. Door de vruchten, die men draagt, moet men aan de mensen het bewijs leveren van de echtheid der belijdenis. Als wij de ons hier gegeven voorbeelden nauwkeurig gadeslaan, dan is het duidelijk, dat er spraak is van de geloofsbewijzen en niet van de goede werken in de gewone zin. De werken, door welke ook de apostel Paulus het geloof in dezelfde personen bewijst, zijn de feiten, dat Abraham bereid was, zijn enige en veelgeliefden zoon op te offeren, toen God dat van hem eiste, en dat Rachab de verspieders verborg en in vrede liet gaan. Iets groters bestaat er niet; want niet alleen was Izaak de enige zoon, maar de vervulling van al Gods beloften hing van hem af, zodat Abraham een onbepaald vertrouwen op God moest bezitten (Hebr. 11:17-19). Als een menselijk werk beschouwd, was het zeker niets goeds, zijn zoon te doden. zo was ook Rachab ontrouw aan haar vaderland en een landverraadster, Zodra wij haar daad uit een menselijk oogpunt beschouwen; Maar door het geloof verenigde zij zich met het volk van God, toen hun vijanden nog in hun volle kracht waren, en Israël de Jordaan nog niet was overgetrokken, en nog geen enkele overwinning in het land behaald had.

Ziedaar het geloof, wat koste wat kost, op God vertrouwt, en zich met zijn volk verenigt, als alles tegen dit volk opkomt. Het geloof van Abraham was eenvoudig geloof in God en aan zijn woord; het was een onvoorwaardelijk, niet twijfelend geloof, daar Abraham zijn geliefde zoon, met wie al de beloften Gods verbonden waren, opofferde. Zo was ook Rachabs geloof een eenvoudig geloof in God, wat zich, zoals ik al opmerkte, daarin openbaarde, dat zij zich met Gods zaak één maakte op een ogenblik, toen, naar de uiterlijke schijn, alle kracht bij de

tegenstanders was, daar God zijn macht nog niet had geopenbaard. Zich een gelovige te noemen, en dan geen vruchten van dit geloof voortbrengen, is geen waarachtig geloof.

Wie het woord aanneemt, wordt uit onverderfelijk zaad wedergeboren; hij krijgt deel aan de goddelijke natuur; en gehoorzaamheid, reinheid en liefde worden gewerkt. Natuurlijk, wij moeten nog verzoeken en hinderpalen overwinnen; en wij zijn niet, zoals wij zijn moesten en zijn konden; maar nochtans brengt het leven in meerdere of mindere mate vruchten voort. De Christen moge, soms uit nalatigheid, op zijn weg ontrouw zijn; maar het geloof brengt steeds zijn eigenaardige vruchten voort; en de Christen weet heel goed, dat een geloof, dat niets voortbrengt, geen waarachtig geloof is. Het geloof verwezenlijkt de tegenwoordigheid en de liefde Gods, die hij in een nieuwe natuur kent, en het geniet beiden; het weerkaatst, hoewel zwak, het karakter van hetgeen het inwendig geniet. Wij zijn de door het geloof in Christus Jezus uit God geboren zonen. Door het geloof, zelfs als het alleen het menselijk geloof en niet het beginsel des goddelijke levens in ons is, doen wij alles, wat niet tot het bloot dierlijke behoort. Waarom zaait de landman? Omdat hij gelooft te zullen oogsten. En zo is het met alle dingen, eten en drinken uitgezonderd. Het is noodzakelijk, dat goddelijke dingen door het goddelijk geloof aan de ziel geopenbaard worden; het is het werk van Gods Geest. Het is het geloof in God, wat God welgevallig is; en het brengt, daar Hij ons door middel van zijn woord levend gemaakt heeft, vruchten van het goddelijke levens voort. Door dit geloof hebben wij gemeenschap met God, met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus, onze Heer; en Hij schaamt zich niet ons vrienden te noemen (Joh. 15:15), zoals Abraham de vriend van God genoemd werd. Een vriend ontsluiten wij ons hart; wij spreken hem over alles, waarvan het hart vol is. Toen Abraham *de vriend van God* genoemd werd, sprak de Heer niet met hem over de hem gegeven beloften, maar deelde Hij hem mede alles, wat Hij van plan was te doen: het oordeel over Sodom en

Gomorra. "De verborgenheid van de Heer is voor degenen, die Hem vrezen" (Ps. 25:14). Het is treffend en heerlijk de innigheid te zien, die ertussen God en ons ontstaat, als wij trouw met Hem wandelen (Gen. 18:17-20).

De gelovige in Sodom werd gered, maar hij verloor alles, en leefde in onzekerheid en ellende; hij vreesde de berg, waarop Abraham zich bevond, toen hij het vreselijk oordeel over de goddeloze steden zag; want het ongeloof schuwt steeds het geloofsstandpunt. Ten slotte vluchtte hij toch nog naar de berg, waarvoor hij eerst bevreesd was, en leefde daar in ellende en schande. Wij vinden in Abraham het beeld van een gelovige, die door het geloof leeft; en in Lot het beeld van een gelovige, die de schijnbaar zo schone wereld voor zich kiest. De laatste oogstte het oordeel, hoewel zijn leven gespaard werd; de eerste, van wie Lot zich verwijderd had, werd door God uitgenodigd om zijn ogen op te heffen en het land der belofte in zijn gehele uitgestrektheid te overzien, en hem werd de belofte gegeven, dat alles zijn deel zou zijn. Het geloof schenkt ons gemeenschap met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus, de gemeenschap met alles wat ons toebehoort, en de verwezenlijking daarvan; en op die wijze worden de door God gewilde vruchten voortgebracht. God geve ons, dat wij in zijn nabijheid leven, opdat de dingen, die men niet ziet, werken op onze harten; en wij in geduld en vreugde volharden, totdat de Heer komt, en ons daar brengt, waar het geloof niet meer nodig is - in het genot van hetgeen het geloof heeft gehoopt, toen de dingen zelve nog niet te zien waren!

HOOFDSTUK 3

Ten opzichte van het spreken vermaant Jakobus tot nederigheid: "*Laten niet velen leraars worden, mijn broeders*" (vs. 1). Wanneer men zichzelf niet kent, dan is het veel gemakkelijker anderen te onderwijzen dan zichzelf te beheersen. De ootmoed in het hart maakt ons langzaam in het spreken; hij is altijd geneigd te wachten om onderwezen te worden, en anderen hun, gedachten te laten uitdrukken; wij zullen dan veel meer leren dan onderwijzen. Met deze vermaning begint Jakobus een ernstige beschouwing over de gevaren van de tong. Geen mens kan de tong temmen (vs. 8). Zij maakt duidelijk openbaar, wat in het hart is: "Uit de overvloed van het hart spreekt de mond." Menigeen richt met zijn tong, met harde woorden meer onheil aan, dan met zijn hand. Bovendien worden er vele ijdele en lichtvaardige woorden uitgesproken.

Jakobus dringt er op aan de wil in toom te houden, geen zelfvertrouwen te hebben en de lichtvaardigheid van het vlees door de vreze Gods te onderdrukken. Op de eerste plaats waarschuwt hij de christenen, zich niet lichtvaardig op de voorgrond te stellen om te leren, daar zij een zwaarder oordeel zullen ontvangen (vs. 1). De liefde dringt ons de broeders te stichten, en de Heilige Geest leidt de nederige zijn gave te besteden. Het kan evenwel zijn, dat een christen zich graag laat horen, dat hij niet nederig is, maar spreekt, omdat hij vertrouwen in zichzelf heeft. Dit is echter geen liefde, maar eigenliefde. Bovendien struikelen wij allen dikwijls; (vs. 2) en indien wij anderen onderwijzen, of tenminste wij matigen ons aan dat te doen, dan hebben wij, dit spreekt vanzelf, een grotere verantwoordelijkheid, en onze struikelingen zijn van meer gewicht. Hoe kunnen wij anderen onderwijzen, als wij zelf niet getrouw wandelen? Dit is niet de vreze Gods. Is ons

geweten niet rein voor God, dan kunnen wij onmogelijk zijn genade en waarheid in zijn kracht verkondigen; want wij verkeren dan niet in zijn tegenwoordigheid, en Hij is niet met ons. De eerste uitwerking van zijn tegenwoordigheid zal steeds zijn, dat ons geweten ontwaakt. Hij, die leert, moet in ware en diepe ootmoed volharden en waken, opdat hij niet struikelt.

Deze nederige geest is geen gebrek aan vertrouwen op God, maar staat juist met dit vertrouwen in nauw verband. Wie in deze geest wandelt, zal zeer zeker niet tot de Heer zeggen: "Ik weet, dat gij een hard mens zijt." Zelfvertrouwen is daar niet meer voorhanden. De zoodanige spreekt, als het de wil van God is, en hij doet het in de kracht van de Geest. Hij is langzaam tot spreken, en wacht op God om in overeenstemming met Hem te kunnen spreken. Nog andere belangrijke waarheden staan hiermee in verband. Wij struikelen allen menigmaal; wie meent volmaakt te zijn, bedriegt zich. Dit struikelen wil natuurlijk niet zeggen, dat wij grove zonden begaan, maar dat wij dikwijls iets doen of zeggen, wat in Gods ogen verkeerd is. Ons woord is niet altijd in genade, met zout besprengd. Er zijn gebreken bij ons, en wij kunnen ons niet verontschuldigen, omdat de Heer gezegd heeft: *"Mijn genade is u genoeg; want de kracht wordt in zwakheid volbracht"* (2 Kor. 12:9). Nochtans struikelen wij, hoe treurig dit ook zijn mag, en wij zijn genoodzaakt dit te bekennen. Indien wij echter met God wandelen, dan zal zijn genade het ons laten gevoelen en doen erkennen; en wij zullen met meer waakzaamheid en nederigheid in Gods nabijheid blijven en vooral in het gevoel van afhankelijkheid van Hem volharden.

Nog een andere waarheid volgt hieruit. Deze vermaning zou overbodig zijn, wanneer de vrijheid tot spreken, zo dikwijls dat de wil van God is, niet het deel van alle broeders was, een ieder naar de gave door God hem geschonken en in overeenstemming met de voorschriften, welke wij in de Schrift daaromtrent vinden. Als een bepaald persoon tot spreken aangesteld, dan zou zo'n waarschuwing geheel overbodig zijn. Wij vinden hier derhalve een vermaning tot bescheidenheid, tot

kalmte, tot wantrouwen in zichzelf en tot de vreze Gods, omdat er steeds gevaar aanwezig is om te struikelen, en omdat wij verantwoordelijk zijn. De dienst door uitsluitend één persoon is in de gemeente uitgesloten. Dit wil niet zeggen, dat één persoon de dienst, die God hem toevertrouwd heeft, niet mag uitoefenen; integendeel, deze dienst staat een ieder vrij, als de Heer hem daarvoor de nodige gave gegeven heeft; maar juist daarom moet het in onderwerping aan de vermaning door het Woord geschieden. De werkzaamheid van het vlees wordt verworpen, en de vrijheid van de Heilige Geest gehandhaafd. De Heer bedient zich van een ieder, zoals Hij het goed en nodig vindt, zoals ten aanzien van de altijd aanwezige gaven van leraar, herder en evangelist, die tot aan het eind zullen blijven, hetzij ten opzichte van de dienst van ieder lid op de plaats, welke God hem aangewezen heeft.

Wat hier over het struikelen gezegd wordt, vervolgt Jakobus met toepassing op de tong, die zo licht in beweging komt en elke neiging van het hart volgt. Alles kan getemd worden, zelfs de wilde dieren, maar geen mens heeft nog de tong kunnen temmen; zij is vol dodelijk venijn (vs. 7-8). De woorden van Jakobus zijn scherp, maar, helaas! Volkomen waar. Laten wij ons echter herinneren, dat de tong de uitdrukking zal zijn van de gedachten van de Geest, indien wij ons voor de zonde dood weten en door de Geest wandelen. Menigeen is in zijn eigen kracht in staat zich van vele dingen te onthouden, die niet bij machte is een hartstochtelijk of hard woord tegen zijn naaste te onderdrukken. Maar al kan geen mens de tong temmen, de genade Gods kan het wel; want de innerlijke mens is onder het juk van de Heer en derhalve zachtmoedig en nederig van hart. Christus vervult zijn hart, en omdat de tong de neiging van het hart volgt, zo drukken zijn woorden deze zachtmoedigheid en nederigheid uit. Het is evenwel noodzakelijk, dat Christus alleen in het hart woont, en dat het vlees in toom gehouden wordt, opdat het niet te voorschijn trede, als de verzoeking komt. Wel is het moeilijk niet te struikelen; maar het is hoogst nuttig te zien, dat de tong

openbaart, wat er in ons werkzaam is, zoals de wijzer van een klok de verborgen bewegingen van het uurwerk aanduidt.

Het is van belang het ware karakter van de tong, zoals dit hier beschreven wordt, goed te kennen. Wanneer Jakobus zegt: *"De bron laat toch niet uit dezelfde opening het zoete en het bittere opwellen?"* dan wil hij daarmee niet zeggen dat dit met de mond van de mensen niet het geval is – want juist daarover klaagt hij (vs. 9-10), maar hij wil zeggen dat het kwaad er niet moest zijn, daar dit zelfs tegen de natuur is. Daarna beschrijft hij het karakter van de wijze en verstandige mens. Hij wil, dat deze uit een goede wandel zijn werken toont in wijze zachtmoedigheid (vs. 13). De wijsheid, of beter gezegd de kennis, die zich door een geest van nijd en twistgierigheid openbaart is geen goddelijke wijsheid. De goddelijke wijsheid is niet gescheiden van de toestand van het hart, van de zachtmoedigheid, die gewerkt wordt door de genade, door het bewustzijn van Gods tegenwoordigheid, door een gebroken wil, en door hetgeen men van de Heer Jezus leert, die zachtmoedig was en nederig van hart. De toorn van een man bewerkt Gods gerechtigheid niet. De wijsheid, die roemt en ijvert, is aards, zinnelijk, duivels; zij komt niet van boven; zij uit zich in nijd en twistgierigheid, welke de bron is van verwarring en allerlei kwaad (vs. 14-16). De wijsheid, die van boven komt, verbindt zich met het bewustzijn van de tegenwoordigheid Gods en van de gemeenschap met Hem, waarbij de natuurlijke kracht is buitengesloten, en de geest der afhankelijkheid van God zich openbaart. Zij weet, dat zij zonder Christus niets vermag. De verwezenlijking van Gods tegenwoordigheid maakt, dat deze wijsheid bovenal rein is; dit kan niet anders zijn, als er gemeenschap met God bestaat. Want die gemeenschap, welke tevens wijsheid verleent, vindt noodzakelijkerwijs in reinheid plaats. Indien de goddelijke natuur in ons de tegenwoordigheid Gods verwezenlijkt en in Hem blijft, dan leert zij kennen wat God welgevallig is, en heeft zij geoefende zinnen om het goed en het kwaad te onderscheiden. Zij wenst geen geweld te

gebruiken, maar zij kan het kwaad, wat ons van God verwijdert, niet gedogen.

“Maar de wijsheid die van boven is, is in de eerste plaats rein, vervolgens vreedzaam, inschikkelijk, gezeglijk, vol barmhartigheid en goede vruchten, onpartijdig, ongeveinsd” (vs. 17). Zij wandelt in vrede voor God. De geest van de vrede woont in het hart. Zij is *inschikkelijk, gezeglijk*, wat de eigen wil betreft onderworpen; zij zoekt die wil niet te bevredigen, maar is veeleer genegen de wil van anderen te doen, mits die met de wil van God niet in strijd is. Zij is *vol barmhartigheid*, en, omdat zij gelukkig is in God, vrij van eigenliefde. Zij voelt de ellende van anderen, en brengt *goede vruchten* voort, die uit barmhartigheid ontstaan. Zij denkt er niet aan om de fouten en gebreken van anderen op te zoeken, noch om te berispen en te oordelen, als ware zij daartoe geroepen. Bovendien wandelt zij in eenvoudigheid en reinheid van hart, daar zij de goedkeuring der mensen niet zoekt, noch iets wil zijn of wil schijnen, wat zij niet werkelijk is. Daar zij niet aan zichzelf denkt, doet zij de wil van God in eenvoudigheid van hart en wenst zij uit liefde anderen aangenaam te zijn, als gold het haar eigen vreugde. Ziedaar de liefelijke schildering der goddelijke wijsheid.

Merken wij op, hoe Jakobus er steeds op uit is om de eigenwil tot zwijgen te brengen, opdat wij bekwaam zouden zijn de wil van God te doen, en de goddelijke natuur deelachtig te zijn, Gods karakter te openbaren, het karakter van Christus, die de openbaring van God in het vlees is. Hij kwam in deze wereld, niet om zijn wil te doen, maar de wil van diegene, die Hem gezonden had. Hij onderwierp zich steeds aan het onrecht en de ongerechtigheid, terwijl hij het goede deed en in zachtmoedige liefde wandelde. Het goede te doen, te lijden en geduld te hebben, dat is, zoals Petrus zegt: God welbehaaglijk te zijn (1 Petr. 2:20). Als het eigen-ik dood is, dan is de liefde vrij. Men wandelt in vrede; men maakt vrede; *“De vrucht van de gerechtigheid nu wordt in vrede gezaaid voor hen die vrede maken”* (vs. 18). *“Gelukkig de vredestichters, want zij zullen zonen van God worden genoemd”* (Matth. 5:9). Het is de

navolging van de vrede en de liefde Gods in de praktische wandel, zoals Christus die hier beneden geopenbaard heeft.

HOOFDSTUK 4

Nadat Jakobus de christenen had aanbevolen de gezindheid van vrede te openbaren, zegt hij: "*Vanwaar oorlogen, en vanwaar vechterijen onder u?*" (vs. 1). Aan welke klasse van personen denkt hij hier? Niet aan christenen in de eerste plaats, maar aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn, in wier midden de christenen zich bevinden. Evenwel konden de christenen in die oorlogen en vechterijen mede ingewikkeld zijn, zodat deze vermaning ook tot hen komen kan. Deze vechterijen ontstonden uit wellust. De wil was niet gebroken, de begeerte kwelde de ziel. De vechtenden verlangden naar hetgeen zij niet bezaten. Daar het geweten, door de begeerte onderdrukt, zweeg, en de wil aan de begeerte de vrijen loop liet, werden de hartstochten niet meer in toom gehouden. Men moordde en benijdde, en toch werden de begeerlijkheden niet bevredigd, men vocht en oorloogde, en toch ontving men niets. De afhankelijkheid van God werd vergeten, en de eigen wil werkte (vs. 2). Men bad niet tot God, en als men het deed, dan was het alleen met de wens, om God tot een dienaar van zijn eigen begeertes te maken. Op zulke gebeden geeft God natuurlijk geen antwoord (vs. 3). Treurige toestand van de mens! God was niet alleen vergeten; helaas! het stond nog veel slechter: het hart was de slaaf der wellustigheden en onder het juk der hartstochten gebogen, verre van de vrede en van de rust, oorlog van binnen en openbare zonde naar buiten; zonder God in de wereld, of waar men Hem had gekend, was Hij door het weerspannige hart geheel vergeten geworden.

De vriendschap der wereld is vijandschap tegen God. Een christen, die zich aan de wereld gelijkvormig maakt, heeft vergeten, dat hij van zijn vorige zonden is gereinigd. Indien hij God vergeet, dan wandelt hij in de wegen der ongelovigen, en

het geweten, door de begeerte onderdrukt, zwijgt. Als men tot God bidt, dan ontvangt men niets, omdat men tot Hem bidt als een werelds mens, om het begeerde in wellust door te brengen. Wij behoeven niet aan te nemen, dat allen, die Jakobus hier overspeelsters noemt, dat inderdaad waren. Velen leefden in die zonden in de wereld, en de anderen, zelfs indien zij christenen waren, wandelden in dezelfde geest van ontrouw jegens God; en daar zij met de wereld in vriendschap leefden, lieten zij aan hun wellustigheden de vrije loop. Dat is, voorwaar! niet wat een christen betaamt; maar wanneer een christen de weg Gods verlaat, en met de wereld gemeenschap aanknoopt, dan gebeurt het niet zelden, dat hij zich over zijn christendom schaamt; hij waagt het niet, de naam van de Heer Jezus te belijden. Zijn geweten wordt verhard; en hij is aan de mensen in de wereld gelijk, of soms nog slimmer dan zij, omdat hij door niets wordt tegengehouden. Het is de vreugde van de duivel op deze wijze de naam van Christus in hen, die, die naam dragen, te onteren. In het nu volgende vers vinden wij een hoogst gewichtig beginsel. Het heet daar: "De vriendschap der wereld is vijandschap tegen God. Wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld." Machtig getuigenis, wat onze wandel oordeelt en ons hart doorzoekt! De wereld is met het kwaad vervuld en ligt in de boze; zij heeft haar waar karakter vertoond, toen zij de Zoon van God verwierp en kruisigde. De mens was reeds zonder wet en onder de wet op de proef gesteld geworden. Toen hij evenwel zonder wet zich als geheel boos had geopenbaard, en toen hij, na de wet ontvangen te hebben, die wet had gebroken, kwam God zelf in genade op deze aarde. Hij werd mens, om de liefde Gods rechtstreeks tot het hart van de mens te brengen. Dat was de laatste proef voor het hart des mensen; de Heer kwam niet om de mensen de zonde toe te rekenen, maar om de wereld met God te verzoenen. Maar de wereld wilde Hem niet aannemen; het werd openbaar, dat zij onder de macht van de duivel en van de duisternis was; *"maar nu hebben zij zowel gezien als gehaat zowel Mij als mijn Vader"* (Joh. 14:24). De wereld blijft altijd hetzelfde. De duivel is haar vorst, en *"Want al wat in de wereld*

is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld" (1 Joh. 2:16). Het menselijk hart, het vlees, is, wat het sedert de val van de mens altijd geweest is - vijandschap tegen God; en hoewel de mensen de naam van Christus dragen, zo is de vijandschap der wereld tegen Gods gezag toch altijd hetzelfde gebleven.

Men voelt en ziet dagelijks, hoe de naam van Christus in oneer is, hoewel de mensen onderwezen worden om die naam te eren. Zodra de mens handelen kan, zoals hij wil, wijst hij Christus af, uit vrees van anders in zijn vermaken gestoord te zullen worden. Is hij alleen, dan denkt hij niet aan Hem. Hij wil ook niet, dat men hem spreekt van de Verlosser; hij vindt aan Hem niets aantrekkelijks en begeerlijks. De mens verlangt zijn eigen wil te doen, en houdt er volstrekt niet van, dat de Heer daartussen komt en hem daarin hindert. zo is de mens. Ver van God, zoekt hij gelukkig te zijn, en zich zijn toestand zo aangenaam te maken, als maar mogelijk is. Door de komst van Christus is het menselijk hart openbaar geworden; het is duidelijk gebleken, dat het niet alleen de begeerlijkheden van het vlees najaagt, maar ook in vijandschap tegen God leeft. Hoe groot de goedheid van God ook wezen moge, de mens wil niet gestoord worden in het genot van de genoegens van deze wereld, noch zich onderwerpen aan het gezag van een ander. Hij wil de wereld voor zichzelf bezitten. Hij spant zich in om haar te gewinnen, en zoekt haar te ontrukken aan de handen van hen, die haar in bezit hebben. De eigen wil en de begeerte, het eigen-ik regeren de wereld. Dit is een duidelijk bewijs, dat de vriendschap met deze wereld vijandschap is tegen God. In zooverre het de mens mogelijk was, heeft hij God uit de wereld verbannen, en dit doet hij nog altijd; hij wil groot zijn en macht hebben. Wij weten, dat de wereld de Zoon van God kruisigde, en niets aantrekkelijks vond aan Hem, in Wie God al zijn welbehagen heeft.

Keren wij nu tot onze beschouwing terug. In vers 5 lezen wij: *"Of meent u dat de Schrift tevergeefs spreekt? Begeert de*

Geest die in ons woont, met afgunst?" De natuur der mensen is vervuld met nijd, maar wij vinden hier het middel aangegeven om haar te overwinnen. "Hij geeft grotere genade. Daarom zegt hij: *"God weerstaat hoogmoedigen, maar nederigen geeft Hij genade"* (vs. 6). Dit is het ware geheim van kracht en van overwinning, ja, van de vrede in het hart te midden van alle moeilijkheden en rampen van het leven. Jakobus vermaant gedurig tot ootmoed, en dringt er telkens op aan, dat de wil van de mens gebroken en de mens aan God onderworpen is. Want God weet heel goed hem te verootmoedigen, die ondanks dat God hem tegenkomt, zijn eigen wil probeert door te zetten. De ware ootmoed bestaat in gehoorzaamheid en in het niet-hebben van een eigen wil. Daarheen wordt de mens gebracht door Gods goedheid en genade. Het vertrouwen op God maakt, dat de ziel zich aan God onderwerpt. Alleen de ootmoedige mens is gelukkig; hij is zich bewijst van de liefde van God, die op hem rust. Natuurlijk, Gods wil is ons niet altijd aangenaam, en is niet altijd in overeenstemming met onze wensen; maar het betaamt een schepsel, zich altijd te onderwerpen. God alleen is wijs, en Hij doet voor hen, die Hem lief hebben, alle dingen ten goede medewerken. Bovendien zijn wegen zijn altijd het uitvloeisel van zijn genade jegens ons, zodat onze wijsheid daarin bestaat, dat wij ons aan zijn wil onderwerpen. Deze onderwerping is plicht en noodzakelijkheid, maar wanneer er vertrouwen op God in ons is, dan gebeurt dit met een gewillig hart. Ziedaar onze ware verhouding tot God, waarin onze ziel zich gelukkig voelt. Als God, die ons lief heeft, in alle dingen een wil voor ons heeft, dan behoeven wij er geen te hebben. Wij moeten ons Hem toevertrouwen. Welk een genade, dat de almachtige God in alle omstandigheden van ons leven steeds aan ons denkt!

De duivel is onze vijand; hij zoekt ons te misleiden; hij spant ons strikken, en zoekt door middel van onze hartstochten op ons te werken. Hij kan zelfs vervolgingen doen ontstaan, om ons op de weg der verheerlijking Gods tegen te houden. Maar in het dagelijks leven misleidt hij ons door de dingen van het

vlees. Worden wij vervolgd, zo is dat een eer voor ons. *"Want u is het geschonken"* zegt Paulus, *"ten aanzien van Christus, niet allen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden"* (Fil. 1:29). Maar het gevaar is steeds aanwezig om door de duivel misleid te worden; wij zijn steeds door zijn listen en bedriegerijen omgeven. Het is hoogst belangrijk om deze listen van de satan goed te onderscheiden. Al zijn misleidingen hebben het doel ons ongehoorzaam te doen zijn. Het kan soms zijn, dat het kwaad niet in het oog valt. Toen de duivel de Heer uitnodigde om van stenen brood te maken, trad het kwaad in het helemaal niet te voorschijn. Te eten, als men honger heeft, is op zichzelf geen kwaad; maar het zou geen gehoorzaamheid zijn geweest. De pogingen van de duivel bleven zonder gevolg. Wij moeten alles, zelfs eten en drinken, doen in de naam van Christus, God daarvoor dankzeggende. Indien wij aldus de tegenwoordigheid van God verwezenlijken, dan is alles heilig voor ons. De duivel kan zich niet verbergen, wanneer hij zich tegen de gehoorzaamheid stelt; en hij gaat heen, daar hij weet, dat hij die ontmoet die hem heeft overwonnen - Christus in ons. Het woord Gods is voldoende om te wandelen op een weg, waar de duivel machteloos is, en waar hij gedwongen wordt ons te laten gaan. Dit zien wij bij de Heer. Hij haalde het woord Gods aan, en de duivel zweeg; maar beproefde daarna de Heer op een andere wijze te misleiden. Hij vertoonde zich niet in zijn ware gedaante; maar de volmaakte gehoorzaamheid van Jezus maakte zijn listen krachteloos. Toen echter de duivel zich vertoonde, zoals hij was, en Jezus de heerlijkheid van deze wereld aanbood, zond de Heer hem weg, en hij ging.

Het pad van de Heer is het onze; zijn kracht is de onze; en indien wij met Hem in gehoorzaamheid wandelen, dan zal ook zijn wijsheid de onze zijn. Hij heeft de verzoeker al overwonnen. De enige veiligheid voor ons ligt daarin, dat wij ons dicht genoeg bij hem houden om de listen van de duivel te kunnen onderscheiden. Wij moeten daartoe de gehele wapenrusting Gods aandoen. Is de tegenwoordigheid Gods in ons verwezenlijkt, wordt ons hart door de Heilige Geest geleid

en bestuurd, is het gevoel onzer afhankelijkheid levendig in ons, dan zal men erkennen, dat de voorspiegelingen van de satan niet van God zijn, en de wil van de nieuwe mens zal daaraan geen gehoor geven. Zodra het ons duidelijk is, dat de verzoeking van de duivel komt, dan weerstaan wij die, en hij heeft geen kracht, Jezus heeft hem voor ons overwonnen. In dit hoofdstuk lezen wij, dat de duivel van ons vlucht, als wij hem weerstaan (vs. 7). Hij bemerkt, dat de Geest van Christus in ons is, en hij gaat op de vlucht. Onze fout is, dat wij hem niet weerstaan. Wij laten ons met zijn verzoeken in, omdat de wil van God niet alles voor ons is, en wij nog graag onze eigen wil zouden doen. Kennen wij de genade, dan bewaart ons de gehoorzaamheid en de onafhankelijkheid voor de list van de satan. Weerstaan wij hem in het geloof, dan is hij zonder kracht; hij wordt dan als satan, als de verleider openbaar, zoals dat bij de Heer het geval was, toen Hij verzocht werd. Hij weet, dat degene, die hij in ons vindt, dezelfde is, voor wie hij eenmaal op de vlucht ging.

Oneindige troost! Onuitsprekelijke zegen! Indien wij ons zwak gevoelen en Christus onze sterkte is, dan overwinnen wij al onze vijanden, en God geeft ons zoveel genade, als wij behoeven. Hoewel het hier eigenlijk niet de plaats is om over de wapenrusting Gods te spreken, zo wil ik er toch een ogenblik bij stilstaan. In Efeze 6:10-18 heeft alles tot aan "het zwaard van de Geest" in vers 17 betrekking op de toestand van de ziel. In eerste instantie is er sprake van de werking van de waarheid, om de ziel in de goede gezindheid te houden, zodat de genegenheden goddelijk zijn, en het geweten, overeenkomstig Gods wil, zijn kracht behoudt. Daarna worden wij vermaand het "borstharnas" van de praktische gerechtigheid aan te doen, en de voeten geschoeid te hebben met "de toerusting van het evangelie van de vrede", daar wij in ons gedrag de stempel van de vrede, die wij in Christus genieten, vertonen. Dan volgt het "schild van het geloof," het vertrouwen op God, wat verhindert, dat de influisteringen van de boze ons bereiken. De "vurige pijlen van de boze" kunnen ons onmogelijk verwonden.

Twijfelingen en kwade gedachten ten aanzien van God zullen geen ingang vinden in ons hart. Wij hebben dan de "helm" - de zekerheid van de behoudenis, die ons in staat stelt om in onze strijd met de vijand het hoofd omhoog te heffen. Pas dan kunnen wij het "zwaard van de Geest" opnemen, en ons daarvan in de strijd bedienen. Op deze wijze door de wapenrusting tegen de aanvallen van de vijand beveiligd, zijn wij bekwaam in de dienst van de Heer werkzaam te zijn en zijn Woord te gebruiken en toe te passen. Evenwel zijn wij steeds van zijn hulp afhankelijk; en deze afhankelijkheid openbaart zich in gebed en smeking. "*Weerstaat echter de duivel en hij zal van u vluchten*" (vs. 8). Laten wij tot God naderen, en Hij zal tot ons naderen. Hier vertoont zich de werkzaamheid van het hart in afhankelijkheid. Wij kunnen deze afhankelijkheid van God langzamerhand leren; nochtans houdt het gevaar van in onafhankelijkheid te wandelen nooit op. Daarom wil God, dat wij de noodzakelijkheid inzien van Hem te zoeken. Hij wenst, dat ons hart daarmee bezig is. De afhankelijkheid van God en het vertrouwen op Hem bewijzen zich daarin, dat wij tot Hem naderen. Zij vormen de band tussen het hart en God; en Hij verzuimt nooit ons te antwoorden. Het vertrouwen neemt toe; men leert gedurig meer die afhankelijkheid waarderen, welke de volmaakte liefde Gods kent, en de heerlijke waarheid verstaat, dat Hij zijn ogen van de rechtvaardige niet afwendt, en in zijn oneindige en neerbuigende goedheid met alle omstandigheden van ons leven, met ons persoonlijk karakter en met onze moeilijkheden zich bezighoudt, en dat Hij het niet beneden zich acht, om aan ons, nietige schepselen, te denken, en zich met alles, wat ons betreft, te bemoeien. Hij kan ons soms op een antwoord laten wachten om ons geloof te sterken, maar zijn antwoord blijft nooit uit. Daniël moest drie weken wachten, maar het antwoord kwam, en zijn hart werd bevredigd door de mededeling van de volmaakte goedheid van God ten opzichte van zijn volk en door de belofte van de komst van Christus. God nadert tot ons. Welk een oneindige, onuitsprekelijke genade! Het hart aanbidt en verdiept zich in de liefde Gods.

Maar, God zij dank! Wij ook mogen Hem naderen. Zijn troon is voor ons een troon der genade. Krachtens zijn liefde mogen wij zonder vrees voor zijn aangezicht verschijnen, en kunnen wij door het kostbare bloed van Christus in het heiligdom ingaan. In zijn tegenwoordigheid leren wij de heiligheid kennen, en onderscheiden wij zijn wil. In deze reine atmosfeer ziet ons oog helder en de onderworpenheid is in het hart. *"Des HEREN vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen"* (Ps. 25:14). Wij wandelen met God als diegenen, die door Hem onderwezen zijn, en ons gehele lichaam is licht. Bovendien is Hij met ons, en Hij boezemt ons vertrouwen in. "Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?" Niet alleen is de kracht van God met ons, maar zijn tegenwoordigheid werkt vrijmoedigheid en vertrouwen in ons hart, aangezien wij gevoelen, daar Hij met ons is, dat wij zijn wil kennen. Het bewustzijn van zijn tegenwoordigheid schenkt ons in het aangezicht van de vijand vreugde, rust en moed; en te midden van de moeilijkheden van de weg steunt men op Hem: *"Gij verbergt hen in het verborgene van uw aanschijn voor de samenschooling der mensen; Gij bergt hen in een hut voor het getwist der tongen"* (Ps. 31:20). Is de tegenwoordigheid Gods een wezenlijke zaak voor het hart, dan is het geweten wakker, en het hart is vervuld met vast vertrouwen.

"Nadert tot God". Om dit te kunnen doen, moeten de handen gereinigd en de harten gezuiverd zijn, opdat men in geen enkel opzicht dubbelhartig is. God is licht; Hij wil reinheid en zuiverheid in het binnenste. Vol neerbuigende goedheid jegens ons, is Hij bereid de zwakke te helpen, maar Hij sluit zijn oren voor de dubbelhartige. Hij wil, dat de wandel van hen, die tot Hem naderen, rein is, en hun hart oprecht. Zou het anders kunnen? God blijft verre van hen, van wie het hart in zijn tegenwoordigheid niet oprecht is. Hij wendt zich af van een mens, bij wie gerechtigheid en oprechtheid ontbreekt, en van wie het hart tussen Hem en de wereld verdeeld is. Hij ziet alles, en Hij wil een oprecht hart, dat bereid is naar Hem te luisteren. Daarom roept Jakobus, terwijl hij aan de ijdele vreugde van

deze wereld denkt, welke tot het eeuwig verderf leidt, allen, die oren hebben om te horen, toe, dat zij jammeren en treuren en wenen mochten, en dat hun lachen mocht veranderd worden in treuren, en hun blijdschap in verslagenheid (vs. 9). Iemand die met verstand aan anderen denkt en door de liefde bewogen wordt, welke de Geest en daarom de gevoelens van Christus deelachtig is, zal de zedelijke ellende rondom hem heen diep gevoelen; hij zal zich in Christus verblijden, maar treuren over de toestand van de mensen in deze wereld.

De zonde heeft de wereld ongelukkig en ellendig gemaakt, en de grootste ellende, welke men overal ontmoet, is het door de zonde ontstane lijden. Nochtans zal het hart te midden daarvan de goedheid Gods ondervinden, het zal zich verheugen in het eeuwige heil en in de goedheid, welke dat heil aangebracht heeft, en tevens in de dagelijkse ondervinding van deze goedheid. Maar dit is niet de ijdele vreugde van de wereld, die de leegte in het hart zoekt te verbergen, of door lachen het ellendige gevoel probeert te onderdrukken. Is de mens in de wereld eenzaam, dan voelt hij dikwijls de leegte en de smart; is hij in gezelschap, dan lacht hij om die te vergeten; hij wil voor anderen niet weten, dat zijn hart leeg en ongelukkig is; en daarom doet hij zich voor, alsof hij gelukkig was. In de wereld kan men niet oprecht en echt tegenover elkaar zijn. Het lijden en de pijn is maar al te waar. De Heer kon wenen, maar niet lachen. De liefde en de christelijke gezindheid volgen zijn voorbeeld. Zij doen dit van harte en in overeenstemming met zijn gezindheid. Jakobus wil, dat de wereldse vreugde zich verandert in christelijke gevoelens, in een gevoel van verstandige liefde. In het vijfde hoofdstuk zien wij, dat het oordeel gereed stond over het joodse volk en over de gehele wereld te komen, en dat de ijdele vreugde deze wereld een einde zal hebben.

Verder vermaant Jakobus tot vernedering voor de Heer, opdat Hij ons zal verhogen (vs. 10). "*Wie zichzelf vernedert zal verhoogd worden*", dat heeft Christus gedaan (Fil. 2), en dat heeft Christus gezegd (Luk. 14:11). "*God weerstaat de*

hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade" (1 Petr. 5:5), het past de mens nederig te zijn. Het betaamt hem klein te zijn voor God, in het bewustzijn van de grootheid van de goddelijke genade en van alles, wat de mens nu in zichzelf is. Zelfs de oneindige heerlijkheid, welke de gelovige verwacht, is hem een oorzaak van ootmoed, als hij er aan denkt, hoe onwaardig hij haar is. Hij weet, dat hij in de dingen Gods niets zonder Hem begrijpen of doen kan.

Jakobus houdt zich hier met de hoogmoed en de trotsheid van de geest van deze wereld bezig; beiden bevinden zich ook nog in de christen, en daarom verlangt hij niet alleen nederigheid, maar vernedering. Hij had een diep gevoel van de dwaasheid der mensen en vooral der christenen, die naar de geest van deze wereld wandelden, aangezien zij niet alleen naar het lichaam, maar ook naar het hart en naar hun gewoonten met hen verbonden waren. Zo'n wandel betaamt de christen niet. De vreze Gods, het feit, dat de wereld de Heer gekruisigd heeft, geeft de christen het voorgevoel van het oordeel, dat haar wacht, al weet hij ook niet het ogenblik waarop het komen zal. Het is evenwel nog veel beter, als zijn hart en zijn genegenheden aangetrokken worden door de verheerlijkte Heer, door de Morgenster, en door alles wat in de hemel is. Wanneer echter een christen met de wereld wandelt, dan is het noodzakelijk met hem te spreken over het einde van deze wereld en over het komende oordeel van God en hem de stem en de bedreigingen van God te doen horen, die verkondigen, dat "de dag van de Heer zal komen, zoals een dief in de nacht". Luistert hij hiernaar, dan zal de Heer hem oprichten en zegenen. Wie zal de dag van zijn komst kunnen verdragen, wanneer Hij komen zal om te oordelen hen, die niet wilden luisteren? Voor de christen is de komst van de Heer heel wat anders. De Heer zelf zegt ons, dat Hij zal komen om ons tot zich op te nemen, ons te verhogen en in het huis des Vaders binnen te leiden, waarheen Hij gegaan is om ons daar een eeuwige woning te bereiden.

Als men nederig is, dan behoeft men zich niet te vernederen. Maar de geest van de mens verheft zich zo gemakkelijk, dat het nodig voor ons is om ons te vernederen en de tegenwoordigheid Gods te verwezenlijken. In zijn tegenwoordigheid zullen wij altijd nederig zijn. Wij hebben dan het bewustzijn onzer geringheid, en zullen aan God en niet aan onszelf denken. De hoogmoedige te verheffen is niets anders dan de hoogmoed voeden, en dit betaamt evenmin de zondige als de godvrezende mens. Daarom kunnen godsvrucht en hoogmoed niet samen gaan. God heeft er een welgevallen in de nederigen te verhogen, en daar deze verhoging van God komt, zo is zij een bron van dankbaarheid en vreugde, en niet van hoogmoed. Men staat voor God in het gevoel van zijn goedheid. Merken wij op, dat er staat: "Venedert u voor de Heer," en niet "voor de mensen." Het moet een wezenlijk werk in onze ziel zijn, waardoor de goede mening, die wij van onszelf hebben, te niet gedaan, en de tegenwoordigheid Gods verwezenlijkt wordt. De grootheid van God geeft Hem zijn ware plaats in ons hart, en wijst ons onze plaats aan. Is dit aldus bij ons, dan is alles waarachtig in ons, en wij kunnen overeenkomstig de waarheid wandelen.

"Spreekt geen kwaad van elkaar, broeders!" zo gaat Jakobus voort. Kijk dit is een voorschrift, dat veel tongen tot zwijgen zou brengen, indien zij gehoorzaam waren. Ach hoeveel kwaad zou daardoor voorkomen worden! De liefde spreekt geen kwaad; maar de tong is, zoals wij vroeger gezien hebben, een groot kwaad, vol dodelijk venijn, een klein vuur, dat een groot bos aansteekt. Maar wat meer zegt, *"Wie van een broeder kwaad spreekt of zijn broeder oordeelt, spreekt kwaad van de wet en oordeelt de wet"* (vs. 11). Want de wet wil, dat een broeder het voorwerp van onze liefde en genegenheid is, en niet, dat hij vervolgd, kwalijk behandeld, of in de ogen van anderen verachtelijk gemaakt wordt. Als dit gebeurt, dan verliezen wij het standpunt uit het oog, waarop de wet de broeder geplaatst heeft, terwijl het onze plicht naar de wet en onze roeping als broeder is, om dat te erkennen. Werpen wij

ons op als oordeelaars of wetgevers, dan overtreden wij de wet; wij zijn haar ongehoorzaam, en volgen haar voorschriften niet op, maar stellen ons integendeel boven haar. Maar slechts *“Eén is de Wetgever en Rechter, Hij die kan behouden en verderven”*. En wie zijn wij, dat wij anderen oordelen? (vs. 12).

Het slot van ons hoofdstuk houdt zich bezig met het ijdele vertrouwen op het voornemen van ons hart. Het menselijke, van God vervreemde hart meent zelf te kunnen doen wat hij wil en zonder aan de wil van God, ja, zonder aan God zelf te denken, beraamt het zijn plannen. Wat het zich voorneemt, hoeft op zichzelf niet kwaad zijn, of het geweten verontrusten, maar God wordt helemaal vergeten. De mens handelt zonder God, alsof de aarde hem was toevertrouwd, alsof God zich had teruggetrokken en alsof Zijn wil geen gewicht meer in de schaal legde. Zo'n mens leeft, wat de godsdienst, wat de volvoering van zijn plichten in praktisch opzicht, wat het dagelijks leven betreft, als atheïst (ontkenning van God). God heeft geen plaats in zijn gedachten. Het geld, de eerezucht der wereld, enz., dat zijn de dingen, die zijn hart beheersen, al leeft hij ook niet in bepaald slechte dingen, Hij voelt niet, dat hij aan God toebehoort, dat hij, als hij een christen is, door het kostbare bloed van Christus is gekocht. Hij maakt zijn plannen naar zijn eigen wil, in eigen wijsheid en naar zijn voordelen in deze wereld. Dat wij arbeiden om het nodige te verdienen, is in overeenstemming met Gods wil, en wij kunnen daarover zijn zegen vragen. Maar daarvan is hier geen sprake, maar wel van iemand, die zich aanmatigt om over zijn tijd te beschikken en zijn levensonderhoud te zoeken, zonder daarbij tot God op te zien of op zijn leiding en besturing te wachten. Hij weet niet, wat de volgende dag zal brengen, hij weet niet, of hij de volgende dag nog leven zal. *“Want hoe is uw leven? Want u bent een damp die een korte tijd gezien wordt en daarna verdwijnt”* (vs. 13-14); zo is het menselijk leven. Het betaamt ons te zeggen: *“Als de Heer het wil en wij leven, zullen wij dit of dat doen”* (vs. 15).

“Al zulk roemen is boos”. Jakobus weerstaat steeds en in alle gevallen de wil van de mens. Hij staat er op, dat deze gebroken wordt en dat de mens de hem betamelijke plaats van gehoorzaamheid en onderwerping inneemt. God wil de plaats, die Hem toekomt, innemen. Hij wil, dat de mens afhankelijk en gehoorzaam is. Elke handeling en elke aanspraak van de menselijke wil is boos.

Nog een ander gewichtig beginsel vinden wij aan het slot van dit hoofdstuk. Als men weet goed te doen en men doet het niet, dan is het hart boos, of op zijn zachtst genomen, is de toestand van zo'n mens slecht. De genade en de liefde ontbreken daar. Het kenmerk van de natuurlijke mens is zijn eigen voordeel te zoeken, zijn eigen wil te doen en zijn eigen wensen te bevredigen. De vrucht der liefde is: het goede te doen, het heil van anderen te zoeken en hen te dienen. Als de kennis van het goede aanwezig is, en de gelegenheid zich aanbiedt het goede te doen en men die gelegenheid niet gebruikt, zo is dit een bewijs, dat het hart in een slechten toestand is, want de liefde tot anderen en de wens om het goede te doen zijn niet aanwezig. Het nalaten van het goede is zonde, en bewijst, dat de genade ontbreekt en de eigenwil werkzaam is.

HOOFDSTUK 5

Het deel van de getrouwen is niet in deze wereld. Christus heeft hen verworven voor Zichzelf, voor de hemel, opdat zij Hem in de heerlijkheid gelijkvormig en zijn mede-erfgenamen zouden zijn; want zijn liefde wil, dat zij alles genieten zullen, wat Hijzelf geniet. Zijn liefde is volmaakt. Hier op aarde evenwel moeten zij met Hem lijden. Het is een groot voorrecht, voor Hem te lijden; maar dat is niet het deel van allen. Nochtans zullen allen, die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, vervolgd worden (2 Tim. 3:12); en het is onmogelijk het lijden met Christus te ontgaan. Indien wij de Geest van Christus bezitten, dan voelen wij, zoals Hij gevoeld heeft. De heiligheid en de liefde lijden bij het aanschouwen van de zonde om ons heen; zij lijden ten gevolge van de toestand van de gemeente van God en als gevolg van de ellende, welke ons omgeeft, en van de blindheid, waarin die zielen verkeren, welke van Christus en de zaligheid afkerig zijn. Ieder heeft zijn kruis te dragen. Bovendien laat God toe dat wij lijden, daar wij hierdoor geduld leren, en tevens tot de erkenning komen, dat ons erfdeel hier beneden niet is. De bevinding, dit is de verwezenlijking van de praktische waarheid, wordt in het hart bevestigd, en daardoor wordt de hoop zoveel te helderder en sterker. Dit veronderstelt natuurlijk, dat de liefde Gods door de Heilige Geest in onze harten is uitgestort. Waar dat niet het geval is, daar zendt God het lijden om de ziel tot bekering te brengen.

Jakobus wendt zich nu met een scherpe bestraffing tot de rijken, die vele goederen in deze wereld bezaten, en de armen zonder onderscheid behandelden, terwijl er toch geschreven staat: *"Welzalig hij die acht slaat op de geringe; ten dage des onheils zal de HERE hem uitkomst geven"* (Ps. 41:2). Wie de arme veracht, omdat hij arm is, veracht de Heer. *"Ik ben wel*

ellendig en nooddruftig", zegt de Heer in de vorige Psalm. De Heer Jezus had, toen Hij op aarde wandelde, zijn zegen over de armen uitgesproken, en hun is het evangelie verkondigd geworden. Wij weten heel goed, dat een arme een even slecht mens zijn kan als ieder ander; maar rijkdommen zijn een bijzonder gevaar voor ons, omdat zij de hoogmoed voeden, en ons hart zo licht aftrekken van de armen, bij welke de Heer hier beneden zich voegde. *"Want u kent de genade van onze Heer Jezus Christus, dat Hij, terwijl Hij rijk was, terwille van u arm is geworden, opdat u door zijn armoede rijk zou worden"* (2 Kor. 8:9).

De rijken echter, tot wie Jakobus zich wendt, leefden in de zonde; zij onderdrukten de armen, en betaalden hun het loon voor hun arbeid niet. Wij worden hier verplaatst in de laatste dagen. Het geschrei der armen is gekomen tot de oren van de Heer Zebaoth. Jakobus roept de rijken op om te wenen en te huilen over de ellenden, die over hen komen zouden. Zij hadden weelderig geleefd op aarde en wellusten gevolgd. En niet alleen dat, maar, terwijl zij in wellusten leefden, wilden zij in de bevrediging daarvan door niemand gestoord worden. Zij hadden de Rechtvaardige veroordeeld en gedood. Hij had hen niet weerstaan. Zij wilden zich het genot van deze wereld verzekeren in die valse rust, welke noch aan God, noch aan het oordeel, noch aan de dood denkt. Ontwaakte het geweten, dan zouden zij verontrust zijn geworden, en daarom verhardden zij zich, zoveel zij maar konden, om dit ontwaken te verhinderen. Tot nu toe heeft God de loop van deze wereld niet veranderd. Had Hij dit gedaan, dan zou Hij genoodzaakt zijn geweest, het oordeel uit te voeren. In plaats hiervan is Hij nog altijd ten gunste van de zondaren werkzaam. Hij slaat hen niet, en toch vertraagt Hij de belofte niet, maar is lankmoedig over ons, niet willende, dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen (2 Petr. 3:9).

De christenen moeten daarom hun harten bemoedigen; zij moeten geduldig blijven en zich aan het uiterlijke kwaad onderwerpen tot de komst van de Heer, zoals ook Christus, die

het goede deed, geleden heeft en steeds geduldig gebleven is. De christen wordt vermaand zijn voetstappen te volgen. Ons deel is niet in deze wereld. Lijden wij, terwijl wij goeddoen, dan is dit aangenaam voor God, vooral indien dit lijden om Christus' wil is. Het leven van de Heiland bestond slechts in lijden en geduld. Nu evenwel is Hij verheerlijkt bij God, de Vader. Spoedig zal Hij ten tweede maal op deze aarde komen in de heerlijkheid van de Vader, in zijn eigen heerlijkheid en in de heerlijkheid der engelen. *"Wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die hebben geloofd"* (2 Thess. 1:10). In die heerlijken dag, wanneer de armste van de zijnen, de door de vijanden van de waarheid onderdrukte christenen, aan de Heer zelf in zijn heerlijkheid gelijk zullen zijn. Dan zullen wij er ons in beroemen, dat wij waardig geacht werden, om voor Hem te lijden, en dat wij in geduld en stilheid te midden van het lijden hebben volhard. Gelukkig is hij, die Hij wakend vinden zal! *"Hij zal zich omgorden, hen zal doen aanliggen en zal naderkomen om hen te dienen"* (Luk. 12:37). Wat een vreugde en wat een genade! Het zal de eer en de vreugde van de Heer zijn om ons in het genot van de hemelse gelukzaligheid in het huis van zijn Vader binnen te leiden, en ons alles uit zijn eigen hand te doen ontvangen. Wel is het der moeite waardig, om een weinig en voor een korten tijd voor Hem te lijden, en daarna een hemelse gelukzaligheid te bezitten, welke ons de hand en het hart van Jezus zelf zal meedelen. Wij zullen met Hem heersen. Het is de vrucht van de arbeid, waartoe Hij ons verwaardigd heeft. Al ware het slechts een glas koud water, dat in zijn Naam is gegeven geworden, het zal zekerlijk worden beloond. Maar nog veel heerlijker zal het zijn, in vrede te wonen in het Vaderhuis, en daar de eeuwige goederen te genieten, die Jezus ons in overvloed zal schenken. Kostbaar bewijs van zijn liefde! (zie Luk. 12:35-44).

Bedenken wij wel, dat de komst van de Heer toentertijd de hoop der gelovigen was. Wie neergebogen en bedroefd was, moest geduld hebben tot op die komst. *"Hebt dan geduld,*

broeders!" zegt Jakobus, *"tot op de komst van de Heer"*. Misschien zegt deze of gene: Zij zijn dus bedrogen uitgekomen. Geenzins; want al zijn zij vóór de komst van de Heer ontslapen, zo zullen zij toch, als de Heer komt, al de vruchten van hun volharding oogsten. En ook tot die ure toe zijn zij bij de Heer; weliswaar uitwonend uit het lichaam, maar inwonend bij de Heer; en zij zullen met Hem komen, en dan de vruchten genieten van hun lijden, waarin zij uit liefde tot zijn naam geduldig volhardden, en Hem hier beneden trachtten te verheerlijken. De vermaning van Jakobus toont ons evenwel duidelijk, hoe deze hoop toenmaals leefde in de harten van de gelovigen, en het gehele wezen van het christelijke leven doordrong. Het was niet alleen maar een mening, een leerstelling, welke men van buiten geleerd had, een artikel van een geloofsbelijdenis, maar een levende hoop, die hun verheugde en verkwikte. Zij *verwachtten de Heer*. Welk een troost voor de armen en verdrukten, het heerlijk bewustzijn te kunnen hebben, dat de Heer spoedig komt, en dat dan alle lijden, alle ellende zal ophouden, en wij voor eeuwig bij Hem zullen zijn, die ons zo onuitsprekelijk heeft liefgehad! Niets maakt ons zó los van de wereld als de verwachting van de Heer. Ik zeg niet: de *leer* van zijn komst, maar de werkelijke *verwachting* van de Heer. Zijn komst scheidt ons voor altijd van deze wereld. Het hart wacht op zijn komst.

Totdat Hij komt, verkondigen wij in het avondmaal de dood van de Heer. Wij vieren dit avondmaal met dankzegging, omdat wij gedenken aan Hem, die ons heeft liefgehad, en omdat wij zijn liefde genieten, totdat Hij komt, om ons tot zich te nemen, opdat wij voor altijd bij en met Hem zijn zouden. In het avondmaal vinden wij de uitdrukking van al, wat het wezen van het praktisch christendom uitmaakt, en door de Heilige Geest worden wij bekwaam gemaakt, dit bij het vieren van dit feest te verwezenlijken.

"Hebt ook u geduld, sterkt uw harten" (vs. 8). Hebben wij ons standpunt recht verstaan, dan wachten wij voortdurend. Wij weten evenwel niet, wanneer de Heer komen zal. Hem zij dank

daarvoor! De Heer is lankmoedig, en zolang er nog één ziel is, die door het evangelie uit de wereld moet gerukt worden, zal Hij niet komen. Zijn gehele lichaam, zijn bruid moet gevormd, ieder lid aanwezig, bekeerd en met de Heilige Geest verzegeld zijn. Is dit gebeurt, dan zal Hij komen en ons tot zich nemen. Christus zelf zit op de troon zijns Vaders, niet op zijn eigen troon. Ook Hij wacht op die heerlijken ogenblik, en met een sterker verlangen dan wij. Daarom wordt er van de "volharding van Christus" gesproken. Dat is de betekenis van de woorden in Openbaring 1:9 en ook in Openbaring 3:10, waar wij lezen: *"Omdat gij het woord van mijn volharding bewaard hebt"*, evenals de woorden in 2 Thessalonika 3:5: *"tot de volharding van Christus"*. Deze drie plaatsen bezigen hetzelfde woord. In de brief aan de Hebreeën (hst. 10:12) wordt ons geleerd, dat Christus *"is voor altijd gaan zitten aan Gods rechterhand en wacht voortaan, totdat zijn vijanden gelegd worden tot een voetbank voor zijn voeten"*. Als Christus wacht, dan kunnen wij ook wachten, al is het ook in strijd en lijden. Hij wacht op het ogenblik, waarop Hij zowel in de hemel als op de aarde zal regeren en volle zegen over de zijnen kan uitstorten en het kwaad uit beide plaatsen verbannen zal.

Wij moeten daarom geduld hebben, opdat noch de eigen wil, noch de afmatting in de strijd zich van ons meester kan maken. Wij kunnen er van verzekerd zijn, dat de door God gekozen tijd de beste, en juist die is, welke zijn goddelijke wijsheid en liefde voor de zijnen kan bepalen. Laten wij onze blik richten op de Heer en op de hemelse dingen, opdat wij Hem verwachten met verlangen, met een oprecht hart en een vast vertrouwen, terwijl wij het ogenblik van zijn komst aan Gods beslissing overlaten! Dat onze harten een volkomen vertrouwen in zijn liefde hebben! Laten wij, bij de zekerheid, dat de Heer met meer liefde op ons wacht, dan wij op Hem, rustig zijn en geduldig op de reis door de woestijn! Het is kostelijk voor het hart, om Christus te verwachten, en met Hem een volheid van vreugde. En, God zij dank! Zijn Woord zegt: Zijn komst is nabij (vs. 8).

Jakobus wijst ons op twee praktische gevolgen, die uit deze verwachting van de Heer voortvloeien. Hij vermaant de gelovigen in de eerste plaats, de bozen niet te weerstaan. De rechtvaardige heeft hen niet weerstaan. Geduldig wachten is nodig, zoals de landman wacht op de kostelijke vrucht van het land, totdat deze de vroege en late regen heeft ontvangen. Van deze middelen bedient zich God om de vruchten van zijn oogst tot rijpheid te brengen. De christen moet zijn hart versterken, onderwijl hij de wederwaardigheden van het leven en de vervolgingen der wereld, die de Heer steeds vijandig is, te verduren heeft, en hij moet daarbij steeds aan de komst van de Heer denken. Daarna vermaant Jakobus de gelovigen, om niet in een geest van zuchten en twist met elkaar te leven. Verwacht men de Heer, dan is het hart rustig en tevreden; men is niet verbitterd tegen de vervolgers, maar verdraagt integendeel de beproevingen der woestijn met geduld, en volhardt, zoals Christus volhard heeft, toen Hij leed, het onrecht verdroeg en op God vertrouwde. Men is tevreden en rustig en in een gelukkigen en liefdevolle geest; want een gelukkig hart valt het niet moeilijk liefdevol te zijn. De komst van de Heer zal alles in orde brengen; onze gelukzaligheid bestaat niet in de dingen hierbeneden. Dit zegt ook Paulus in Filippi 4:5: *"Laat uw inschikkelijkheid aan alle mensen bekend zijn. De Heer is nabij"*. De verwachting van de komst van Heer heeft heerlijke praktische gevolgen. Welk een macht oefent zij uit op het hart. *"De Rechter staat voor de deur"* (vs. 9).

Hierop volgen enkele voorbeelden. De profeten zijn een voorbeeld van lijden en geduld. Men had hen lief, en prees hen gelukzalig in hun lijden. Evenwel waren zij niet de enigen; ook anderen bevonden zich in verdrukking en achtten zich gelukkig daarin. Zien wij iemand om de naam van de Heer Jezus onrecht lijden, en hij is geduldig en zachtmoedig, en zijn hart is met liefde voor zijn vervolgers vervuld, in plaats van tegen hen verbitterd te zijn, dan zijn wij getuigen van de macht van het geloof en het vertrouwen op de liefde en trouw van de Heer. Is zo iemand rustig en vol vreugde, dan zeggen wij: 'Hoe gelukkig

maakt het geloof die man!' en wijzelf zijn gelukkig te midden van het lijden, tenminste wij behoren het te zijn. Het is natuurlijk heel wat anders iemand te bewonderen, die door de Geest van Christus ondersteund wordt, dan in de verdrukking te roemen, als men er zelf in is. Een gebroken wil, vertrouwen op God, gemeenschap met Hem, die voor ons geleden heeft - ziedaar wat in ons aanwezig moet zijn, zullen wij in de verdrukking kunnen roemen.

Een ander voorbeeld wordt ons voorgesteld in Job, evenwel met het doel, om ons het einde van de Heer te tonen, die vol van medegevoel en barmhartig is (vs. 11). Dit voorbeeld is zeer leerrijk. Job was een oprecht en vroom man, God vrezende en wijkende van het kwaad (Job 1:1), maar hij had welgevallen in zichzelf; hij deed goed, en dacht aan zijn goeddoen; een verborgen eigen gerechtigheid bevlekte zijn vroomheid. Maar God wendt zijn oog van de rechtvaardige niet af (Job 36:7). Hij zag het gevaar, waarin Job verkeerde, en Hij vestigt de aandacht van de satan op hem. God *maakte een begin*. De satan, de aanklager der broederen, dringt er op aan, dat Job aangetast wordt. God staat hem toe, Job te verzoeken en naar zijn wil met hem te handelen. De satan gaat daarop zóó ver, als hij maar gaan mocht; maar Job blijft onderworpen en zondigt niet met zijn lippen (Job 2:10). De duivel volhardt in zijn aanklachten, en dringt aan op grotere verzoeken: "*Strek daarentegen uw hand uit en tast zijn gebeente en zijn vlees aan; of hij U dan niet openlijk zal vaarwel zeggen!*" (Job 2:5). God laat dit ook toe, alleen moest zijn leven worden gespaard. Maar Job bleef trouw, en zondigde niet. Hij had het goede uit de hand van God ontvangen, zou hij dan ook niet het kwade uit zijn hand aannemen?

Door de genade behaalde het geduld van Job de overwinning over de satan; hij vermocht hem niet te doen wankelen. Door Gods genade was de kracht van de vijand overwonnen. "*U hebt van de volharding van Job gehoord*". Evenwel het werk Gods tot zijn zegen was nog niet volbracht. God had door zijn genade zijn hart gesterkt tegen de vijand, en

Job had zijn trouw bewezen. Door de satan, als werktuig in de wegen van God, was door middel van de nood, welken hij over Job bracht, veel geschied. Maar het hart van Job was nog niet bereikt: hij kende zichzelf niet. Wel was hij door de genade Gods tegenover de aanklachten van de satan, gerechtvaardigd; Maar indien er niets meer gebeurd was, dan zou zijn toestand slechter, of ten minste het gevaar voor hem groter geweest zijn dan van tevoren. Hij zou dan hebben kunnen zeggen: "Ik was zachtmoedig en goedgehartig in het geluk, en nu ben ik geduldig in het ongeluk." God moest noodzakelijkerwijze zijn werk volbrengen, en Job moest zijn eigen hart leren kennen.

De vrienden van Job bezochten hem, en zetten zich zwijgend bij hem neer, ontzet over de toestand, waarin zij hem vonden. Helaas! Hoe dikwijls komt de hoogmoed voor de ogen der mensen te voorschijn, wanneer hij beledigd wordt. Het hart vervult zich met toorn; en tegenover de deelneming verdwijnt de vastheid van karakter. Al wat in het hart van Job verborgen was geweest, vertoont zich nu in tegenwoordigheid van zijn vrienden. Hij vervloekt de dag van zijn geboorte. Job is nu naakt, en dat niet alleen voor God want, dat was hij altijd - maar, wat zo zeer pijnlijk is, ook in zijn eigen ogen. Waar is nu zijn liefderijke bescheidenheid? Hij strijdt met God; hij beweert - rechtvaardiger te zijn dan God. Desalniettemin is het heerlijk te zien, hoe op de grond van zijn hart rechtvaardige en ware gevoelens over God aanwezig zijn. God zou niet zijn, zoals u, indien ik Hem kon ontmoeten, zegt hij tot zijn vrienden; Hij zou woorden in mijn mond leggen. Zijn vrienden beweerden, dat deze wereld een volmaakte openbaring van Gods regering was, en dat daarom Job's belijdenis van zijn vroomheid louter huichelarij moest zijn. Tegen dit onrechtvaardig oordeel komt Job op, en verklaart, dat het kwaad, al is het ook, dat Gods hand zich nu en dan openbaart, in deze wereld zijn loop heeft zonder dat God zich daarmee bezighoudt; want de goddelozen hebben voorspoed. Maar Job geeft lucht aan de bitterheid van zijn hart. Elihu bestraft hem, omdat hij zichzelf voor rechtvaardiger houdt dan God; en zegt, dat er werkelijk

een regering van God over de zijnen bestaat, dat Hij zijn ogen niet afwendt van de rechtvaardige en hem tuchtigt, omdat Hij hem liefheeft. Daarop openbaart God zichzelf, en toont Job, hoe dwaas het is, met Hem in het gericht te treden. Job erkent zijn verdorvenheid en nietigheid, en in plaats van, zoals vroeger, te zeggen: *“wanneer een oog mij zag, gaf het goede getuigenis van mij”* (hst. 29:11), zegt hij nu: *“maar nu heeft mijn oog U aanschouwd. Daarom herroep ik en doe boete in stof en as”* (hst. 42:5, 6). Hij ziet nu, wie en wat hij is voor God. Thans kon God hem zegenen, en dat heeft Hij gedaan meer dan in het begin. Ziedaar het einde van de Heer. Job heeft in de grootste nood en in alle beproevingen volhard; God heeft zijn hart doorzocht, en hem daarna rijkelijk gezegend (vs. 11).

Jakobus vervolgt nu het onderwerp, dat het eigenlijke doel van zijn onderwijs is. Hij wil niet, dat de eigen wil werkzaam is, en ook niet, dat het vlees zich vertoont. Hij dringt er op aan, dat de bewegingen van de natuur in toom worden gehouden, en het hart zich niet overgeeft aan ongeduld, waartoe onze natuur zo zeer geneigd is. Als men zweert, dan laat men dit ongeduld van het hart werken (vs. 12). Men vergeet de heerlijkheid en majesteit van God, als men zijn Naam bezigt om deze of gene bewering te bevestigen, of aan een gelofte, die zonder eerbied is afgelegd, kracht te verlenen. Evenzeer vergeet men Gods majesteit, als men in plaats van God een schepsel stelt, wat men met het gezag en de macht bekleedt, die alleen God toekomen. De grond van zo'n handeling is de wil, die niet onderworpen, en de hartstocht, die niet in toom gehouden is. In het gevoel van zijn onvermogen om zijn gedachten en woorden te bevestigen, roept de mens God in zonder eerbied, zoals een heiden zijn goden tot getuige roept. Er is hier geen spraak van de begeerte, maar van het ongeduld van het onbeteugelde vlees (zie Kol. 3:8). Het is gebrek aan eerbied het is de aanmatiging en onafhankelijkheid van de menselijke geest, ten top gestegen. Daarom zegt Jakobus: *“Vóór alle echter, mijn broeders, zweert niet...”*. Rustig en gelaten moeten wij hetgeen wij te zeggen hebben

met ja en neen bevestigen; rustig in de vreze van God. Het is van het grootste belang, dat wij de bewegingen der natuur in toom houden. Tegenover een mens, die wij graag mogen, zouden wij dat stellig doen. Welnu God is altijd tegenwoordig; en als wij daarom deze rust en gelatenheid niet bezitten, dan bewijzen wij daardoor, dat wij zijn tegenwoordigheid hebben vergeten.

Jakobus probeert nu verder de ziel van de gewoonten der wereld vrij te maken (vs. 13). De mensen trachten zichzelf te misleiden doordien zij de treurige gedachten, de moeiten en zorgen waaraan zij niet ontvluchten kunnen, en waardoor God in zijn genade een hulp en een toevluchtsoord voor het hart bereidt, zoeken te vergeten. De Heer wil niet, dat wij gevoelloos zijn voor de zorgen van het leven. Hij zendt ze voor ons bestwil. Er valt geen mus van het dak zonder de wil van onze Vader - niet alleen zonder de wil van God, maar zonder de wil van die God, die ons als een tedere Vader liefheeft, die ons wel tuchtigt, maar toch altijd aan ons denkt. Hij tuchtigt ons om ons te heiligen, en om ons dichter bij Zich te brengen. Als men in het lijden tot God de toevlucht neemt, dan is de wil onderworpen, en het hart wordt getroost en bemoedigd. God zelf openbaart zich dan aan de ziel, en werkt door zijn genade; en in het bewustzijn van zijn tegenwoordigheid zegt men: "*Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest*" (Ps. 119:71); maar wij zijn niet alleen in Gods nabijheid, maar wij openen ook voor Hem ons hart. God wil zo graag, dat wij dit doen. Hij wil, dat wij Hem vertrouwen, dat wij ons niet alleen aan zijn wil onderwerpen, maar dat wij Hem ook al onze zorgen meedelen. "*Weest in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus*" (Fil. 4:6-7). Hier is spraak van *zorgen*; maar ook in *verdrukking* vinden wij troost en rust. "Die ons vertroost in al onze verdrukking," zegt Paulus. Hij roept de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting aan. In de brief

aan de Filippiërs wordt het hart met vrede vervuld door de vertroosting, die daarin uitgestort worden. Dit kan door de omstandigheden geschieden, zoals uit 2 Korinthe 7:6 blijkt. *"Maar God, die de nederigen troost, heeft ons getroost door de komst van Titus"*. Paulus was bedroefd, omdat hij Titus niet gevonden had, die hij tot de Korinthiërs gezonden had. Hij had de deur, die hem in Troas geopend was, verlaten, en zijn hart was zó bezwaard, dat het hem berouwde zijn eerste brief aan de Korinthiërs geschreven te hebben. In Macedonië gekomen, predikt hij het evangelie, hoewel zijn vlees geen rust had; want hij zegt: *"wij waren in alles verdrukt: van buiten strijd, van binnen vrees"*. God doet de apostel zijn zwakheid gevoelen; maar het is de moeite waard bedroefd te zijn, als God zelf onze vertrooster is. Titus kwam, en bracht goede tijding van de uitwerking van zijn eersten brief, zodat Paulus met blijdschap werd vervuld. Dikwijls verkort God de verdrukking, en vervult het hart met vreugde. Bij elke verdrukking is het gebed onze toevlucht; wij erkennen onze afhankelijkheid, en vertrouwen op de goedheid van God. Het hart wendt zich tot God. Het maakt Hem zijn behoeften en zijn moeite bekend, en legt die voor de troon van zijn genade neer; en God antwoordt of door verandering in de omstandigheden, of door zijn vertroosting. Dit laatste is het beste van alles. De Heer doet altijd, wat het beste voor ons is, Hij handelt naar zijn volmaakte liefde.

Wanneer de godvrezende ziel onder de invloed der genade staat, dan geeft zij zich ook in voorspoed aan God over; maar als zij bij de oorzaak der vreugde blijft staan, dan is zij in gevaar. Geeft zij zich uitsluitend over aan de vreugde, dan wordt zij ijdel en lichtvaardig; het hart verwijdert zich van God, en de dwaasheid komt binnen. In nood voelen wij onze afhankelijkheid van God, terwijl wij in voorspoed gevaar lopen haar te vergeten; en niet zelden eindigt de blijdschap in een val. Komt het niet zover, dan is nochtans het vlees werkzaam, en wordt God vergeten. Jakobus dringt er op aan, dat onze blijdschap niet zonder godsvrucht is. Dit is van groot gewicht voor de christen. Denkt men in de vreugde aan God, dan drukt

zich die vreugde uit in psalmen en dankzeggingen tegenover God. God is tegenwoordig in de vreugde en in het geloof. De gemeenschap en de geestelijke kracht worden door het gevoel van zijn tegenwoordigheid vermeerderd. zodoende is men ijverig in zijn werk; men is verkwikt en gesterkt voor de arbeid in de woestijn, en men heeft een dieper bewustzijn van de waarheid, dat God voor ons is.

Dit brengt Jakobus tot een andere zaak, tot ziekte namelijk, die dikwijls, hoewel niet altijd, een kastijding van de Heer is. Ziekte en dood zijn door de zonde in de wereld gekomen, en zij worden overal onder het menselijk geslacht gevonden. Maar hoewel zij nu, als het ware, tot de natuurlijke toestand van de mens behoren, zo bedient God zich daarvan, om zijn kinderen te kastijden.

"En het gebed van het geloof zal de zieke behouden en de Heer zal hem oprichten; en als hij zonden gedaan heeft, zal het hem vergeven worden" (vs. 15). De zieke heeft de hand van God in zijn ziekte erkend, en God antwoordt op het geloof van hem, die tot Hem bidt. Er is tweërlei soort van vergeving. In de eerste plaats die betrekking heeft op de rechtvaardiging voor de eeuwigheid (zie Rom. 4 en Hebr. 10). Deze is het deel van allen, die in de toereikendheid van het bloed van Jezus geloven. Hun zonden worden hun niet meer toegerekend. *"Die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt"* (Rom. 8:30). God heeft op het kruis hun zonden geoordeeld; Hij heeft ze voor altijd uitgewist en zal ze niet meer gedenken. Maar bovendien heeft God zijn regering; het is het bestuur van een Vader, maar van een heilig Vader, die zijn kinderen te zeer bemind om hen te veroorloven in de zonde te wandelen. Als Elihu in het boek Job zegt, dat God zijn ogen niet afwendt van de rechtvaardige, en hiermede de zegen aanduidt, welke noodwendig uit de gunst Gods voortvloeit, en de uitwerking van zijn genade is, dan spreekt hij terstond daarop over de kastijding. Ook hier in Jakobus vooronderstelt de Geest Gods,

dat ik mij in zo'n geval bevinden kan, want Hij spreekt van zonden; maar dit is niet altijd zó. In Job 33 lezen wij, dat God spreekt en de kastijding der mensen verzegelt, *"om de mens van zijn doen af te brengen, om hoogmoed van de man te weren"*. De Heer voorkomt het kwaad, zoals bij Paulus (2 Kor. 12). Hij verootmoedigt de mens, om hem voor zijn zegeningen geschikt te maken. In elk geval laat Hij voor hen, die Hem liefhebben, alles ten goede meewerken.

Wanneer de wil niet gebroken is, dan weent en mort men, en staat men op tegen God; wanneer de ziel zich echter aan God overgeeft en zijn hand erkent, namelijk in de ellende, die het natuurlijke erfdeel van de zondige mens is, (hoewel nooit zonder de hand en de wil van God) of in een bepaalde tucht, of in iets, waarvan oorzaak en doel ons verborgen is, dan richt hij zich tot God, en ziet in de moeilijke omstandigheden de werking van zijn wil, en zoekt bij zijn genade hulp en troost als een, die Hem onderworpen en van zijn macht en zijn wil afhankelijk is. Het geloof van de ware christenen alleen kan het antwoord en de zegen van Boven doen afdalen.

Jakobus spreekt hier niet meer van de synagoge, zoals in hoofdstuk 2:2, maar van de gemeente. Om gezegend te worden is het ware geloof een vereiste; en God heeft, de zegeningen aan de gemeente van de ware gelovigen verbonden; men is daar, door het geloof, onder zijn bestuur en tucht. Wanneer de zonde zich openlijk vertoont, zodat men van iemand, die een broeder genoemd wordt, moet zeggen: "hij is een boze," dan is het de plicht der gemeente, hem uit te sluiten. De zonden zijn dan op diegene die uitgesloten is gebonden; verootmoedigt hij zich, en belijdt hij zijn zonde met oprecht berouw, dan moet de gemeente, hem weer opnemen (2 Kor. 2). Dan vindt diegene, die gezondigd heeft, in de weg van Gods regering vergeving (2 Kor. 2:7-8); de banden zijn losgemaakt. En dit geldt daar, waar twee of drie in de naam van Christus, in de eenheid en kracht van de Heilige Geest, vergaderd zijn (Matth. 18); want alleen door de Geest kan deze tucht in waarheid worden uitgeoefend. Ook is het noodzakelijk, dat de

gemeente dat doet, niet alleen, omdat haar de belofte toekomt, maar ook opdat zij zichzelf reinigt. Aan haar is de vermaning in 2 Korinthe 2 gericht.

Jakobus evenwel spreekt niet van zonden, waarover de gemeente tucht moet uitoefenen, maar over de wegen Gods in de gewone omstandigheden van het leven, en in 't bijzonder over de kastijding van God. Als een gelovige de hand Gods erkent, en hetgeen hem treft niet als toeval beschouwt, dan zoekt hij de tussenkomst van God in genade. De gemeente nu is de plaats, waaraan God zijn naam en zijn zegen verbonden heeft; zij is de door Hem gestelde uitdeelster van zijn genade. Christus is daar; en toen de gemeente nog in de normale toestand verkeerde, liet de zieke de oudsten, die over haar waakten, roepen, om de genade en de zegen Gods te genieten. Maar het was het persoonlijke geloof, wat door het gebed de bijzondere zegen van de hemel vermenigvuldigde - *"het gebed van het geloof"*, zoals er staat. De oudsten waren alleen een teken van deze bijzondere tussenkomst van God, zoals wij uit Markus 6:13 zien kunnen. Daar geschiedden wonderen door hen, die Jezus tot dit doel uitgezonden en met kracht toegerust had; hier wordt de zegen Gods in het midden van de gemeente door de oudsten van die gemeente meegedeeld onder voorwaarde, dat er geloof was. Deze normale toestand bestaat niet meer; maar Christus vergeet zijn gemeente niet. De belofte voor twee of drie, die in zijn naam en op grond van de eenheid van de zijnen vergaderd zijn, blijft steeds bestaan; en als zij, die nu waken, geloof hebben, dan zal ook nu het antwoord van God niet uitblijven. Men kan niet verwachten, dat de zegeningen de gewone loop hebben, als de kanalen verstopt en in verval zijn. De zaak blijft nochtans dezelfde, en de macht van God is onveranderd. Hoe heerlijk is het, dit te weten! Toen de Heer de discipelen om hun ongeloof bestrafte, voegde Hij er onmiddellijk bij: *"Brengt hem bij mij"*; en de knaap werd gezond (Mark. 9:19). Jakobus wijst daarom op Elia, die een mens was van gelijke natuur als wij; en als antwoord op zijn gebed regende het drie jaren en zes maanden niet. De uiterlijke orde

van de gemeente is, zoals ik al zei, verloren gegaan; maar de macht, de liefde en de getrouwheid van de Heer blijven onveranderlijk dezelfde. Hij doet ons voelen, dat het vanwege de zonde van de gemeente niet meer is, zoals in het begin; maar desalniettemin blijft het waar, dat daar waar God geloof schenkt, het antwoord van zijn zijde nooit zal uitblijven. Het is waarlijk geen vroomheid, als men niet voelt, hoeveel de gemeente sedert de dagen der apostelen door haar ontrouw verloren heeft; maar het is evenmin vroomheid, indien men aan de macht van Christus twijfelt, als God het geloof schenkt om zich van die macht te bedienen.

Jakobus zegt: "De zonden zullen hem vergeven worden." Als de zieke broeder tot inkeer komt en de hand van God erkent, dan zullen hem de zonden - als deze namelijk de tucht van God hebben veroorzaakt, en de genezing van de zieke verhinderd hebben - vergeven worden. De tucht van God toont zich door de kastijding, d.i. door de ziekte; zodra deze verwijderd is, dan is de tucht ten einde en de zonden zijn vergeven.

Wij vinden hier evenwel nog een onderwijzing, die een wijdere strekking heeft, welke evenwel van de toestand van de gemeente afhankelijk is. Wij hebben gezien, dat in de tijd, toen alles nog in orde was, de zieke de oudsten van de gemeente moest laten roepen. Dit kan ook nu nog gebeuren, wanneer men hen roept, die door hun dienst oudsten zijn. Wat nu ook de toestand van verval ook is, waarin de gemeente Gods zich bevindt, kunnen wij nog altijd elkaar de misdaden belijden en voor elkaar bidden, opdat de zieken gezond worden. Hiertoe zijn geen ambten nodig, maar wel moet daarvoor nederigheid, vertrouwen en liefde voorhanden zijn. Wij kunnen onze misdaden niet belijden, als wij geen vertrouwen hebben in de liefde van de broeder. Wij mogen een wijze en vertrouwde broeder uitkiezen, in plaats van alles aan een onvoorzichtige en praatzieke iemand mee te delen. Maar hoe dan ook, voor de *gezindheid* van de schuldige heeft deze keuze niets te betekenen. Indien men het kwaad niet verbergt, maar zijn hart

opent, dan bevrijdt men zijn bezoedeld geweten, en misschien ook zijn ziek lichaam. De waarheid breekt zich baan in het hart, en de schuldige zoekt niet een goede naam, maar een voor God oprecht geweten. God vindt zijn vreugde er in, het geweten te bevrijden, en indien nodig het lichaam van de ziekte. Het hart wordt gelukkig in het bewustzijn van Zijn gunst. Een rein en oprecht geweten is een bron van goddelijke vreugde.

Het is van belang steeds te bedenken dat er een regering van God ten aanzien van zijn kinderen bestaat. Er is daarbij geen sprake van de rechtvaardiging of de vergeving van zonden door het bloed van Christus. Deze regering vooronderstelt integendeel, dat wij in Gods ogen rechtvaardig zijn (Job 36). Als zodanig heeft ons de Heer onder zijn opzicht. Wandelen wij goed, dan zegent Hij ons, dan laat Hij ons zijn gunst ondervinden, en kunnen wij van Hemzelf genieten. Wandelen wij echter niet goed, dan vermaant Hij ons, en indien wij geen acht geven op zijn stem, dan tuchtigt Hij ons, om ons uit de slaap op te wekken. Zijn goedheid, Zijn bewonderenswaardig geduld, Zijn liefde tot ons vermindert nooit.

Jakobus eindigt zijn brief met een vermaning om ons aan te sporen, de zegen van anderen te zoeken. Wie een zondaar van de dwaalweg terugbrengt, is niet alleen het werktuig tot redding van die ziel, maar bedekt een menigte van zonden. Dat de ziel van een onbekeerd mens van de dood wordt gered, is gemakkelijk te begrijpen. Betreft het een christen, die slecht wandelt, dan wordt hij op de weg van het verderf tegengehouden. Het tweede punt: "hij zal een menigte van zonden bedekken", behoeft nog enige verklaring. De zonde is afschuwelijk in de ogen Gods. Hij ziet alles. Als wij denken aan de toestand van de wereld, dan voelen wij, hoe aanbiddelijk zijn geduld is. Bij de bekering van een zondaar worden al zijn zonden voor Gods aangezicht weggedaan. God ziet ze niet meer. Zij zijn als het ware in de diepte van de zee geworpen, zoals geschreven staat (Micha 7:19). Zij zijn voor altijd uitgedelgd, en in deze zin moet men de woorden verstaan:

“liefde bedekt een menigte van zonden” (1 Petr. 4:8). Zij zijn niet meer voor Gods aangezicht als een hem beledigend voorwerp. Vergeven wij de misdaden van een broeder niet, dan blijft de vijandschap als een ongeneeslijke wond in het lichaam van de gelovigen voor God. Vergeven wij, dan treedt de liefde op de voorgrond, en die liefde is het, welke zijn hart welgevallig is. Als daarom een zondaar bekeerd of teruggebracht wordt, dan verblijdt zich de liefde Gods daarin, en het beledigend voorwerp is uit zijn ogen verdwenen.

Wij vinden dus in de brief van Jakobus weinig leerstellingen, maar meer de gordel van de gerechtigheid, de openbaring van het geloof door de werken en door het christelijk karakter; bovendien is de onderworpenheid aan God en de volharding onder zijn regering op een voor christenen heel leerrijke wijze voorgesteld.